

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE DOVE TUINMAN

N° 2422

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadrak verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De dove Tuinman

HOOFDSTUK I

TENNIS

In de buurt van Dumbhill, dat op enige uren afstand van Londen is gelegen in een fraaie, heuvelachtige streek, staat op de top van een der heuvels, en niet ver van de spoorweg naar Londen een splinternieuw, groot buitenverblijf, dat reeds op verre afstand zichtbaar is als men het dorp Dumbhill van Londen af nadert.

Het is voor het grootste gedeelte opgetrokken uit rode baksteen, met een paar grote torens, op de hoeken, die blijkbaar de indruk moeten maken van middeleeuwse slottorens.

Men kan niet zeggen dat het huis een artistieke indruk maakt, maar dat is niet de schuld van de architecten, die zich hadden te richten naar de aanwijzingen

van hun opdrachtgever, die hun een volledig plan had voorgelegd, hetwelk zij ten uitvoer moesten brengen.

Tierlantijntjes en versierselen, allen ontsproten aan het vindingrijke brein van de eigenaar dezer bezitting, waren er in overvloed en ook de grillige vorm van het huis en zijn indeling, waren een vondst van de bezitter.

Op de zonderlingste plaatsen zag men erkers, balkons, loggias, kleine torentjes en andere merkwaardigheden.

Een grote serre bevond zich ter rechterzijde van het huis.

Op enige afstand daar vandaan stond het gebouw, waarin zich de stallen voor de raspaarden bevonden en daarnaast stond de garage, die gemakkelijk tien, of

twaalf auto's kon bevatten.

Aan de andere kant van het huis bevond zich een lommerrijk tennisveld, met grote zorg en even grote kosten aangelegd.

Dit alles was omgeven door een groot park.

Van het monumentale hek, dat zich langs de straatweg uitstreckte, leidde een brede oprijlaan naar het terras.

Deze bezitting was het onbetwist eigendom van Sir Reginald Gibbs Baronet. Hij had het gebouw hier laten neerzetten bij gelegenheid van zijn verheffing in de adelstand.

Hij was ongeveer anderhalf jaar geleden in de adelstand verheven op voordracht van een berooide adellijke vriend, die ten hove gewezen had op de grote verdiensten van Sir Reginald tegenover zijn vaderland.

De pas geridderde was enige tijd te voren belast met de levering van spek aan het leger, en deze bestelling was uitgevoerd tot algemeen genoegen, zowel van hemzelf, die er enige miljoenen mede verdiend had, als van de bestellers.

Alle partijen waren dus volkomen tevreden, hetgeen men bij dergelijke transacties niet altijd kan zeggen.

De handelaar in oliën en vetten, die toch reeds een groot fortuin had, had binnen het verloop van enkele maanden zijn vermogen met enige miljoenen zien toenemen, maar de grootste beloning zou de spekhandelaar nog te beurt vallen.

Zoals gezegd, bevond zich onder zijn vrienden een berooid edelman, Lord Philip Fitzclarence Earl of Topound en deze had het op zich genomen zijn rijke vriend, die hem reeds meermalen niet onaanzienlijke bedragen had geleend, voor een adellijke titel voor te dragen.

Er moet bij gezegd worden, dat Lord Fitzclarence hierbij niet uitsluitend gedreven werd door zijn vriendschappelijke gevoelens voor de spekhandelaar, want deze had een dochter die weliswaar niet zeer jong, noch zeer schoon, maar daarentegen zeer rijk was.

Zij had een groot vermogen geërfd van een oud-tante en was dus geheel onafhankelijk van haar vader.

Wanneer Lord Fitzclarence aldus de vader door onverbrekelijke banden van dankbaarheid aan zich verbond, dan kon hij er zeker van zijn, diens dochter tot vrouw te zullen krijgen en sloeg hij twee vliegen in één klap: hij zou zijn verbleekt blazoën opnieuw kunnen vergulden en hij zou geen mesaillance doen.

Daar Lord Fitzclarence aan het hof over tamelijk veel invloed beschikte, slaagde zijn plan wonderbaar.

Nooit zou Reginald Gibbs de heerlijke dag vergeten, waarop zijn vriend hem in persoon het zalige nieuws kwam mededelen.

Het had weinig gescheeld, of de brave handelaar in vet en oliën had deze gelukstijding met een beroerte moeten betalen.

Het eerste wat hij deed was een groot stuk grond in de buurt van Londen kopen, een plan voor een soort kasteel te ontwerpen en dit te laten uitvoeren door een paar architecten, die hem achter zijn rug uitlachten, maar in zijn gezicht hun ernst wel wisten te bewaren, daar Sir Reginald hen zeer goed betaalde.

Op de dag waarop dit verhaal een aanvang neemt, was het zeer druk op en om het tennisveld.

Een menigte jongeluis, in het helderste wit gekleed, bewoog zich om de asfaltbaan, of had plaats genomen op een van de vele banken die erom heen gerangschikt stonden.

Aan een der lange zijden van het tennisveld bevond zich een overdekte waranda, waar men schaduw kon zoeken voor de hete stralen van de zon.

Daar stonden gemakkelijke rieten stoelen, die tot rusten noodden.

Op dit ogenblik werd er een heren double gespeeld.

Aan de ene kant van het net speelden de gebroeders Harvy, twee jongeluis, pas kort geleden teruggekeerd uit het buitenland, waar zij op een hogeschool gestudeerd hadden en nu in de buurt een optrekje hadden gehoord, teneinde wat uit te rusten van de studie, terwijl aan de andere kant de heer Peter Hegarty en de heer William Knott speelden.

Hegarty was een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, die de gehele wereld had rondgereisd en pas korte tijd geleden van een reis door Afghanistan was teruggekeerd.

De ander was een jongmens van omstreeks dertig jaar, met een intelligent gezicht, die pas de ingenieursgraad verworven had.

De omstanders keken vol belangstelling naar het spel, dat vooral aan de kant der gebroeders Harvy ver uitstak boven dat van alle andere gasten.

Slechts hoogst zelden misten zij een bal, en met rake slagen wisten zij op hun beurt de bal vaak geheel buiten het bereik van de tegenpartij te slaan.

De score liep snel in hun voordeel op.

En toch waren Hegarty zowel als Knox zeer goede spelers.

Onder de toeschouwers, die met aandacht het spel volgden, bevonden zich James Sullivan, de bekwame detective van Scotland Yard, diens jonge vrouw en hun beider veelbelovende leerlinge Dorrit Evans.

Sir Reginald had enige tijd geleden moeten beleven, dat er een poging tot inbraak in zijn fabriek werd gepleegd en was daarbij in persoonlijke aanraking gekomen met James Sullivan, die de zaak tot zijn volkomen tevredenheid had weten op te lossen, hetgeen wil zeggen, dat hij de beide inbrekers nog voor er vier en twintig uren verlopen waren, aan de justitie had kunnen overleveren.

Van dat ogenblik af, had Sir Reginald de detective onder zijn bescherming genomen.

Deze had op zijn beurt Dorrit Evans geïntroduceerd en het meisje was al zeer spoedig goede maatjes geworden met de jongste dochter van Sir Reginald.

Ook zij waren deze dag genodigd bij de inwijding van de pas gereed gekomen tennisbaan.

James Sullivan had zelf een partij gespeeld en stond nog in zijn sporthemd met opgestroopte mouwen, terwijl hij zacht het raket tussen zijn vingers heen en weer liet schommelen.

Maar nu stootte zijn jonge vrouw hem

zacht aan en zei:

— Je zult kou vatten, James want de wind komt uit het oosten, ga toch je jas aantrekken.

— Ja, je hebt gelijk, Ann, het wordt wel wat koel, als men zolang gespeeld heeft en warm geworden is.

Hij knikte zijn vrouw toe, legde het raket op een stoel en liep om het veld heen, ten einde aldus de overdekte wanden te bereiken, waar een groot aantal jassen, flanellen colberts en blazers over de stoelen lagen.

Nog steeds naar het spel van de beide tweetallen kijkend, trad James Sullivan op een der stoelen toe, waarover een wit flanellen colbert lag.

— Eerst maar een pijp opsteken, bromde hij in zichzelf.

Hij stak de hand in de zak van het colbert om er zijn tabaksbuidel en pijp uit te nemen, maar trok eensklaps zijn hand verrast terug.

Blijkbaar had hij een verkeerd colbert te pakken gehad.

Maar toen hij zijn hand opende namen zijn trekken een nog veel verbaasder uitdrukking aan.

In de palm van zijn hand lag een klomp gele was, waarin zijn geïnfund oog onmiddellijk de afdruk van een slot ontwaarde.

Sullivan stond op dit ogenblik geheel alleen, daar alle gasten naar het veld keken en met de rug naar hem gekeerd waren.

Zonder zich een ogenblik te bedenken liet hij de wasafdruk weer in de zak terugglijden en zocht toen zijn eigen colbert op, dat over een andere stoel bleek te hangen.

Hij nam er zijn tabakszak en pijp uit en begon deze rustig te stoppen.

Niemand zou op dat ogenblik iets bijzonders op zijn gelaat hebben kunnen waarnemen.

Als geïnfund detective begreep hij echter zeer goed, dat er hier onder de gasten iemand moest zijn, die pas kort geleden een afdruk van een slot had genomen, waarschijnlijk van een der buitendeuren van de villa.

Maar wie.

Hij wist niet aan wie het colbert toe-

behoorde, en welks zak het toeval hem deze beschuldigende wasklomp had doen vinden.

Hij besloot dan ook af te wachten.

Hij had immers niets anders te doen dan er goed acht op te slaan, wie deze jas zou aantrekken.

Langzaam slenterde hij terug, naar een plek, waar hij de jas gemakkelijk in het oog zou kunnen houden.

Bijna op hetzelfde ogenblik was het spel geëindigd met een overweldigende overwinning voor de gebroeders Harvy.

Een paar jonge meisjes liepen op Hegarty en Knox toe, omringden hen en begonnen hen vrolijk te plagen.

Op dat ogenblik nam de grootste, en blijkbaar ook de oudste der gebroeders Harvy met een gebronsd gelaat en grote, grijze ogen zijn partner ter zijde, en fluisterde hem snel in het oor:

— Loop als de gesmeerde bliksem naar de vijfde stoel van rechts. Daar ligt mijn flanellen colbert. Verwissel die, zo mogelijk zonder dat iemand het ziet, met die van Peter Hegarty, die twee stoelen meer naar rechts ligt, en doe de wasafdruk in diens zak. Vraag niets en haast je.

De jongste der beide broeders deed wat hem verzocht werd, hetgeen hem slechts weinig moeite kostte, want er waren nog steeds genoeg liefhebbers voor een nieuwe partij en niemand dacht nog aan ophouden.

Ondertussen was zijn broeder op Sullivan toegelopen en plantte zich nu wijdeens voor hem.

Hij begon een druk gesprek met de jonge detective en benam hem gedurende enkele seconden het uitzicht op de met kleren bedekte stoelenrij.

Sullivan verzon een korte verontschuldiging en koos een nieuwe waarnemingspost.

De jongste Harvy had zijn taak echter reeds met een werkelijk bewonderenswaardige vlugheid en behendigheid volbracht.

Een sigaret rokend, en met de handen in de zakken, slenterde hij langs het grintpad, dat om het gehele veld heenliep.

Op dat ogenblik luidde er ergens in de villa een zware gong.

— Lunchtijd, dames en heren, riep Ellen Gibbs, de jongste dochter van de spekehandelaar, opgewekt.

Sullivan begreep dat het gewichtige ogenblik genaderd was en dat hij goed uit zijn ogen moest kijken.

Hij liep naar de overdekte waranda, zodat hij nu alle stoelen in het oog kon houden.

Vooraf hield hij de blik strak gericht op de stoel, waarop hij zoëven het colbert met zijn zonderlinge inhoud had gevonden.

Alle heren kwamen toelopen en schoten allen hun jas of colbert aan.

Peter Hegarty zocht even rond, trad toen op de stoel toe, nam er het colbert af, en schoot het vlug aan...

Een lachje van voldoening speelde om de lippen van James Sullivan; hij geloofde zijn man gevonden te hebben.

HOOFDSTUK II

DE WASAFDRUK

De gasten begaven zich lachend en babbelend naar de villa, waar de lunch stond aangericht in de grote eetzaal gelijkvloers, waarvan de ramen uitzagen op het geschoren grasperk, dat zich voor het terras uitstrekte.

De gebroeders Harvy waren een weinig achtergebleven.

Toen de gasten buiten het bereik

van hun stem waren, begon de jongste broer zacht:

— Zou je me nu eens willen zeggen, Edward, met welk doel ik die goocheltoer moest verrichten?

— Heel eenvoudig, Charles, onze goede vriend Sullivan nam, terwijl wij speelden, het verkeerde jasje op, namelijk het mijne, stak zijn hand in de zak,

en je begrijpt wel, wat hij daar gevonden heeft. Het is een groot geluk dat ik onder het spelen door, onze vriend toch een weinig in het oog heb gehouden.

— Dus je had vandaag de wasafdruk al gemaakt?

— Ja, nauwelijks een half uur voor wij begonnen te spelen.

De jonge man bette zijn voorhoofd met zijn zakdoek.

— Zeg eens, zei hij, dat had dus maar een haar geschied. Maar waarom heb je mij eigenlijk de afdruk in de zak van Hegarty laten stoppen?

De ander haalde de schouders op.

— In die van hem, of in die van een ander, zei hij onverschillig. Het is maar een grap. De jas van Hegarty lijkt het meest op de mijne, en bovendien is hij een zotte kwast, een ijdele gek, die wel eens mag worden beetgenomen.

— Kan het geen kwaad?

— Wat zou het voor kwaad kunnen? Hoogstens arresteert men hem en brengt hij een paar onaangename uren op het politie-bureau door. Zijn alibi zal hij natuurlijk gauw genoeg kunnen tonen.

— Maar Edward, daar valt mij iets in.

— En dat is?

— Als Sullivan die ongelukkige Hegarty nu eens aanzag voor John Raffles?

— Wel, dat zou een onbetaalbare grap zijn. Maar ik geloof toch niet, dat Sullivan zo ver zal gaan.

— Waarom niet? drong de jonge man aan. Hij weet blijksems goed, dat John Raffles onder alle gedaanten optreedt en dat het volstrekt niet zo onmogelijk is, dat hij zich hier onder de gasten heeft bevonden...

— Wat in dit geval ook toevallig uitkomt, hernam de andere op spottende toon.

De twee mannen die dit gesprek voerden, waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn trouwe vriend, Charles Brand.

Raffles had met zijn onafscheidelijke vriend en secretaris ongeveer een week geleden Londen verlaten, waar hij als Lord William Aberdeen alle Londenaren

in verbazing bracht door zijn grote giften aan liefdadigheidsinstellingen en zijn propaganda voor allerlei kosteloze instellingen ten behoeve der armen.

Hij had behoefte gehad aan wat frisse lucht en aan wat beweging, en op een goede avond, na aan zijn trouwe chauffeur Henderson en zijn kamerbediende Gaston de nodige opdrachten te hebben gegeven, waren zij met stille trom vertrokken uit de prachtige villa in de Cromwellstreet, hadden zich vermomd in een van de vele huizen, welke Raffles te Londen bezat en waren de volgende ochtend in de gedaante van de gebroeders Harvy verschenen in het riante dorpje Dumbhill, waar zij een optrekje huurden en zich uitgaven voor studenten, die pas uit het buitenland waren terug gekeerd.

Een toeval had hen in kennis gebracht met de pas geridderde spekhandelaar.

Een uitnodiging tot een bezoek op het buitenverblijf van Sir Reginald was het gevolg geweest, en reeds op diezelfde dag was in Raffles het plan opgekomen zijn slag te slaan ten huize van de schatrijke kasteelheer.

Op diezelfde dag was hij er in geslaagd, ongezien de wasafdruk te maken, die hem bijna noodlottig was geworden, als zijn arends-blik niet bijtijds het vreemd gescharrel van James Sullivan bij de waranda had ontdekt, en als hij hieruit niet aanstonds de gevolgtrekkingen had gemaakt die maar al te juist bleken te zijn.

De beide vrienden liepen zwijsend enige tijd voort.

Toen hernam Brand zacht:

— Nu is ons plan natuurlijk ten dode opgeschreven?

Raffles keek hem verbaasd aan.

— Waarom? vroeg hij.

— Waarom? Sullivan zal natuurlijk Sir Reginald op de hoogte brengen, en de Koning van het spek zal zijn voorzorgsmaatregelen nemen.

— Lieve hemel, als het anders niet is, zei Raffles schouderophalend.

— Je geeft dus je plan niet op?

— Welneen, ik denk er niet aan. Ik heb nu eens lust om de brandkast van

onze nieuwe baronet van binnen te bekijken.

— Zou hij hier veel contant geld hebben? Het is toch maar een zomerverblijf?

— Er zal in ieder geval genoeg zijn, om onze moeite te belonen. Maar laat ons nu wat voort maken; ik heb honger.

— Vind je het niet wat onkles, aan te zitten aan de dis van de man, die wij denken te beroven?

— Ik zal vijf pond sterling in de brandkast achterlaten, als betaling voor onze maaltijden, zei Raffles koel.

Brand verborg met moeite een lachje.

Zij bevonden zich nu vlak bij het huis en traden de eetzaal binnen, waar bijna alle gasten reeds aan de dis verenigd zaten.

Zoals gewoonlijk voerde Peter Hegarty het hoogste woord.

Hij deed een humoristisch verhaal van een avontuur onder de papoea's, waarnaar Edith Gibbs, de oudste dochter van de heer des huizes, met open mond en schitterende ogen zat te luisteren, tot niet geringe verontwaardiging van Lord Fitzclarence, die zich eveneens onder de gasten bevond.

Aan het hoofd van de lange tafel zat Sir Reginald in eigen persoon.

Tegenover hem zat zijn vrouw, die hem in vet en olieachtigheid niets toegaf.

Het was een groot geluk te noemen, dat de beide dochters van het echtpaar Gibbs in ieder geval volstrekt geen gedachten wekten aan de wijze waarop hun vader zijn fortuin verdiend had.

Ongeveer in het midden van de tafel zat James Sullivan, aan zijn rechterhand had zijn vrouw, en daarnaast Dorrit Evans plaats genomen.

Een paar minuten tevoren had de detective de beide dames op de hoogte gesteld van zijn vondst.

En als Raffles had kunnen horen, waarover zij het hadden, dan zou hij trots hebben kunnen zijn op zijn doorzicht, want aanstonds had Dorrit Evans, de knappe, jonge leerlinge van Sullivan, het vermoeden geopperd dat de Grote Onbekende zich wel eens onder de

gasten kon bevinden, waarop Sullivan ernstig en bevestigend had geknikt.

Toen zij nu gezeten waren en het gesprek bijna algemeen was, keek Ann Sullivan strak naar Peter Hegarty en zel toen fluisterend tegen haar man:

— Ik kan mij toch niet voorstellen dat hij het is.

Sullivan haalde de schouders op.

— Ik kan wel zien, lieve Ann, dat je toch nog betrekkelijk weinig met, je weet wel wie, te doen hebt gehad. Die man weet het uiterlijk van een volslagen idioot aan te nemen. Nu eens is hij een verlopen circusclown, dan weer een verstrooide professor in de plantkunde, nu eens een dronken matroos, en dan weer een gepensioneerd parkwachter. Hij vertoont zich in alle denkbare gedaanten en als men het hem vroeg, zou hij binnen anderhalf uur het uiterlijk van alle gasten die hier zitten kunnen aannemen, zonder dat je enig verschil tussen de echte en de nagemaakte zoudt kunnen ontdekken.

De jonge vrouw schudde het hoofd.

— Het klinkt bijna ongelooflijk, mompelde zij.

— Het is zoals ik je zeg, Ann, hernam Sullivan op ernstige toon. Het is al eens voorgekomen, dat ikzelf een hele dag lang zijn bevelen heb opgevolgd, omdat ik er een eed op zou hebben gedaan, dat ik met inspecteur Baxter te doen had.

— Maar James, de naam van Peter Hegarty is toch niet onbekend?

— Wat zou dat? ging Sullivan voort. Dat heeft niets te beduiden? Weet jij waar de echte Peter Hegarty zit? Die kan wel ergens in het hartje van Afrika vertoeven.

— Maar waarom zou hij dan juist die gedaante hebben aangenomen? ging de jonge vrouw voort, die nog steeds niet overtuigd was.

— Nu vraag je mij meer dan ik weet, merkte Sullivan enigszins ongeduldig op. Daar zal hij wel zijn redenen voor hebben. Wereldreizigers zijn altijd interessant in de ogen van jonge meisjes en misschien wil hij een gunstige indruk op haar maken ten einde des te gemakkelijker zijn plannen ten uitvoer

te kunnen brengen.

De jonge vrouw keek Peter Hegarty met aandacht aan.

— Zijn ogen lijken mij donkerder te zijn dan die van Raffles, fluisterde zij na enige ogenblikken.

— Dat betekent niet veel. Raffles kan zijn ogen wel tien verschillende tinten geven. Hij legt bijvoorbeeld een blauwe schaduw op het bovenste ooglid, waardoor het oog wat dieper in de kas schijnt te liggen, zodat er als het ware een waas over de ogen schijnt te liggen, en ook wel druppelt hij als het nodig is wat athropine in het oog, waardoor de pupil wel driemaal zo groot wordt en zijn ogen bijna zwart lijken. Neen, zelfs daaraan hebben wij geen houvast.

— Nu moet ik je nog één ding vragen, James, ging Ann Sullivan voort, en dan zal ik het je niet meer lastig maken.

— Laat maar eens horen, vrouwtje, zei Sullivan vriendelijk.

— Kan dat met die wasafdruk geen grap zijn?

Sullivan keek zijn vrouw verbaasd

aan.

— Een grap zeg je? Dat zou dan al een heel zonderlinge grap zijn. Ik heb het stuk was in mijn handen gehad, en bekeken. En ik verzeker je dat de afdruk zo scherp en duidelijk was, als men alleen maar kan verwachten van een zeer geoefend vakman.

— Nu, dan moet je maar doen wat je het beste acht, hernam de jonge vrouw. Denk je hem aanstonds te arresteren?

— Waar denk je aan? Het valt mij niet in. Op zulke losse gegevens zou ik John Raffles zeker niet gevangen durven nemen. Hij is zo glad als een aal. Ik weet wel, dat de kans minstens even groot is, dat wij met een andere bekwame inbreker te doen hebben, maar daarop laat ik het niet aankomen.

— Wat denk je dan te doen?

— Ik zal al zijn doen en laten nauwkeurig nagaan en hem op de voet volgen, of laten volgen. Daarom juist heb ik de wasafdruk niet uit zijn zak genomen, teneinde hem niet achterdochtig te maken.

HOOFDSTUK III

HEGARTY ACHTERVOLGD

Het gesprek was spoedig algemeen, ofschoon Hegarty als een tweede Baron von Munchhausen al het mogelijke deed om de aandacht uitsluitend op zijn eigen persoon te vestigen.

Hierin werd hij trouwens dapper gesteund door Edith Gibbs, die de wereldreiziger voortdurend aanspoorde.

Daar de lunch bijna afgelopen was, maakten de jongelieden allerlei plannetjes voor de namiddag.

— Zullen wij op de rivier gaan roeien? stelde Edith Gibbs Hegarty voor.

— Het spijt mij zeer, Miss Edith, antwoordde deze maar ik moet vanavond voor dringende zaken te Londen zijn.

— Zijn die zaken zo dringend, dat ge er ons gezelschap voor prijs geeft? vroeg zij.

— Zelfs uw gezelschap, miss, zei Hegarty met een verliefde blik naar de fietse ogen van de oudste dochter des huizes. Gij kunt dus wel begrijpen, dat het zaken van het grootste belang zijn.

— En mag men niet weten, wat het voor zaken zijn? ging Edith voort.

— Neen miss, het zijn staatszaken, zei Hegarty.

— Gij blijft dus misschien niet eens dineren?

— Tot mijn grote spijt is mij dat onmogelijk. Ik verzeker u echter, dat ik gaarne eens zal terugkomen, en dan hoop ik mij geheel en al aan u te kunnen wijden, voegde hij er met een tweede smachtende blik aan toe.

Deze toezegging scheen Edith enig-

trek van de jongeman.

Sullivan had scherp toegelisterd, ofschoon hij zich het air gaf dat hij met zijn vrouw zat te praten.

Maar er was nog iemand die aandachtig had geluisterd naar wat er gezegd was, en dat was John Raffles, de Grote Onbekende.

Uit de bewegingen, het gefluister, de steelse blikken van Sullivan en zijn beide dames, had hij al spoedig begrepen: de detective hield inderdaad de ongelukkige Hegarty voor de langgezochte gentleman-inbreker.

Men stond van tafel op, verkleedde zich spoedig en korte tijd later waren verscheidene groepjes gaan fietsen, wisselen, wandelen of roeien, terwijl enige verwoede tennisspelers weer naar de tennisbaan waren teruggekeerd.

Onder het troepje fietsers bevonden zich Peter Hegarty en Edith Gibbs.

Het spreekt dus vanzelf, dat ook Sullivan plotseling een onbedwingbare lust in zich voelde opkomen weer eens te gaan peddelen.

Het was hem duidelijk, dat de gewaande Hegarty slechts naar Londen ging, om daar zijn plannen ten uitvoer te brengen.

Misschien zou hij aanstonds een sleutel naar de wasafdruk maken en zou hij wellicht diezelfde nacht reeds terugkomen.

Hij had zijn vrouw en Dorrit Evans opgedragen te blijven, waar zij waren en een oogje in het zeil te houden, want het was niet onmogelijk, dat Hegarty met medeplichtigen samenwerkte.

Het plan der fietsers was Hegarty een eind weegs te vergezellen, want deze was van plan per rijwiel naar Londen terug te keren.

Toen Sullivan dit vernam was hij wel een weinig verlegen, want hij vroeg zich af, hoe hij het aannemelijk zou maken, als hij de jongeman tot aan de hoofdstad zou vergezellen.

Deze hielp hem echter zelf uit de brand.

Onder het rijden over het mooie gladde fietspad vroeg Hegarty de detective gekscherend:

— Plicht roept u zeker terug, mijnheer Sullivan? Een hondenbaantje dat van u; neem mij niet kwalijk dat ik het zeg. Neen, dan zie ik toch maar liever wat van de wereld. Gij kunt niet geloven, wat ik al allemaal beleefd heb. Zo bevond ik mij ongeveer een half jaar geleden in de dorre steppen van Sibirië...

En hierop volgde een schier eindeloos verhaal over een tocht in een slede, waarbij Hegarty sttelijke keren de kans had gelopen door wolven te worden verslonden, en slechts gered was geworden door zijn weergaloze tegenwoordigheid van geest.

Sullivan luisterde met geveinsde aandacht.

Hij begon hoe langer hoe meer overtuigd te raken, dat Hegarty geen gewone snoever was, maar een of andere rol speelde.

Edith hing als het ware aan de lippen van de verteller, en had reeds een paar keer gevaar gelopen, in de berm te rijden.

Lord Fitzclarence, die zich eerder had laten vierendelen, dan Hegarty en Edith alleen buiten het bereik van zijn blik te laten, was teneinde raad.

Hij voelde dat hij terrein ging verliezen.

Die duivelse Hegarty had de rijke erfgename geheel en al ingepalmd.

Hegarty had juist de reeks zijner heldendaden voltooid, toen de eerste huizen van Londen in zicht kwamen.

Het laatste gedeelte van zijn verhaal had hij tot Sullivan moeten richten, want Edith Gibbs had halverwege met een tedere handdruk afscheid genomen, terwijl ook de andere gasten waren teruggekeerd.

Zodra zij de eerste wijken van Londen achter de rug hadden, achtte Sullivan van het geraden, afscheid van Hegarty te nemen, met het plan, hem tersluiks te volgen.

Zodra de jonge wereldreiziger dan ook weer op zijn fiets zat, ging hij een zijlaantje in en volgde hem op enige afstand.

Na een rit van ongeveer een half uur, sprong Hegarty van zijn rijwiel

voor een groot pension, dat Sullivan zeer goed kende.

Hij verschoot zich snel in een portiek, tot Hegarty het huis weer zou verlaten.

Na een uur kwam Hegarty weer te voorschijn.

Hij had zijn licht flanellen sportpak tegen avondkleding verwisseld, waarover hij een lichte overjas droeg.

Sullivan trok zich nog verder in de portiek terug maar hield Hegarty in het oog.

Deze riep een voorbijrijdende taxi aan en de detective was genoodzaakt weer op zijn rijwiel te springen, teneinde de auto te kunnen volgen.

De rit duurde ongeveer een kwartier.

Voor een deftig restaurant stapte Hegarty uit, betaalde de chauffeur en ging binnen.

Sullivan dacht er over na wat hem te doen stond.

Hij begreep, dat het thans onmogelijk was, zijn man te arresteren, daar hij volstrekt geen bewijs tegen hem in handen had.

Sullivan had dus niets anders te doen, dan zich met een aantal mannen verdedt op te stellen, te beginnen met dezelfde nacht en af te wachten tot zijn slachtoffer terugkwam.

In dat geval zou hij hem - Hegarty - op heterdaad kunnen betrappen.

Toen hij dit bij zichzelf overwogen had, noteerde de jonge detective de naam van het restaurant, sprong weer op zijn fiets en reed naar het pension terug.

Hij belde er aan en vroeg het dienstmeisje, dat hem opendeed, of haar meesteres te spreken was.

Enige ogenblikken later stond hij tegenover een bejaarde dame, die enigszins verschrikte, toen hij zijn naam en kwaliteit bekend maakte, maar zich aanstonds bereid toonde, hem op al zijn vragen te antwoorden.

— Woont Peter Hegarty hier al lang bij u, mevrouw? begon Sullivan.

— Pas een halve maand, mijnheer, en hij is een dag of zes zeven geleden vertrokken, omdat hij op het buiten van Sir Reginald Gibbs gevraagd was.

— Betaalde hij altijd geregeld zijn huur?

— Zo geregeld als de klok.

— Hebt gij geen onregelmatigheden in zijn levenswijze opgemerkt?

De pensionhoudster trok een bedenkelijk gezicht.

— Om u de waarheid te zeggen, kwam mijnheer Hegarty wel eens op een heel laat uur thuis, maar ik zie nog al veel door de vingers. Hij is nog jong en hij brengt hier geen lawaaimakende vrienden of onfatsoenlijke dametjes mee.

Een glimlachje deed de lippen van Sullivan krullen.

Het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat hij op het punt stond een goede vangst te doen.

— Weet gij niets uit het verleden van uw pensioengast? vroeg hij nog.

— Niets anders, dan dat hij veel gereisd en veel gezien heeft.

— Wilt gij mij zijn kamer even laten zien?

— Als dat nodig is, natuurlijk, mijnheer. Maar mag ik vragen wat gij eigenlijk vermoedt? vroeg de pensionhoudster ongerust.

— O, niets bijzonders, stelde Sullivan haar gerust. Het heeft werkelijk niet veel te betekenen.

— Dan is het wat anders. Want ik verzeker u, dat mijnheer Hegarty wel een beetje snoeft en opsnijdt, maar dat hij een dood fatsoenlijke jongen is.

Onder het spreken was de oude dame de bezoeker voorgegaan, een trap op langs een lange gang naar een goed gemeubeld vertrek, dat op straat uitzag.

Sullivan wierp een snelle blik in het rond.

Op het bed was achteloos het flanellen pak neergeworpen.

Sullivan voelde in de zakken.

De wasafdruk bevond er zich natuurlijk niet meer in, maar toen hij nogmaals om zich heen keek, zag hij het gezochte voorwerp op een tafeltje bij het raam liggen.

Er naast lagen enige sleutels.

Sullivan hield een gevoel van voldoening in bedwang en zei:

— Ik weet nu wat ik weten wil, me-

vrouw, terwijl hij zich gereed maakte, te vertrekken. Nu moet ik u nog slechts op het hart drukken, vooral met geen woord tegenover mijnheer Hegarty van mijn bezoek te reppen, tenminste als hij nog terugkomt.

— Twijfelt gij daar dan aan? riep de pensionhoudster verschrikt uit.

Sullivan haalde de schouders op.

— Alles is mogelijk, zei hij. In ieder geval is dat wenselijk in verband met het onderzoek van de politie.

— Ik beloof u, dat ik niets zal zeggen, mijnheer, maar als gij soms de jonge Hegarty mocht verdenken, al was het van het kleinste misdrijf, dan verzeker ik u, dat u zich schromelijk vergist, al ken ik hem pas kort.

Sullivan liet alles zo liggen als hij het gevonden had en verwijderde zich, na nogmaals de oude dame op het hart te hebben gedrukt, het strengste stilzwijgen in acht te nemen.

Toen hij weer op straat kwam, nog altijd met zijn rijwiel bij zich, begon het langzamerhand donker te worden.

Hij at snel iets in een nabijgelegen restaurant en reed toen naar het bureau van Scotland Yard.

Hij vond daar de heer Baxter, de hoofdinspecteur, die voor een zaak van ondergeschikt belang na de maaltijd naar zijn bureau was teruggekeerd.

— Ben je al terug, Sullivan? vroeg Baxter enigszins verwonderd, toen hij de jongeman zag binnentreden. Ik dacht dat je je gehele vakantie daarginds in Dumbhill zoudt doorbrengen.

— Dat zou ik ook zeker gedaan hebben, mijnheer Baxter, als het toeval mij niet op het spoor had gebracht van een man, die wij reeds geruime tijd ijverig zoeken.

— Wil je daarmee zeggen, Sullivan, dat... hij zich in je macht bevindt?

— Dat helaas, nog niet, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan hoofdschuddend. Maar toch hoop ik ditmaal, dat ik hem te pakken zal krijgen.

En nu deelde Sullivan aan Baxter, die gespannen luisterde, alles mee wat er die namiddag gebeurd was.

Toen de jonge detective zijn verhaal beëindigd had, sprong Baxter vroch-

op en klopte hem op de schouder.

— Er bestaat alle kans, dat wij ditmaal de aal bij zijn staart hebben, Sullivan, riep hij uit. Je komt zeker hulp halen?

— Juist, mijnheer Baxter. Ik moet minstens acht man hebben om de omgeving van het huis goed te kunnen bewaken.

— Je zult ze hebben, Sullivan, al had je er drie maal zo veel nodig.

Sullivan zocht zijn mannen uit, nam deze ter zijde en deelde hen in korte woorden mee, wat er moest gebeuren.

De acht agenten wreven zich in de handen van genoeg.

Zij voorzagen zich snel van wapens en ook Sullivan stak een revolver bij zich.

Het was bijna negen uur in de avond, toen het troepje, over enige wagons verdeeld, in de trein stapte, die hen binnen een kwartier tijds naar Dumbhill bracht.

Sullivan verzamelde zijn mannen op het kleine station en gaf hun fluisterend de nodige instructies.

Het was ongeveer een half uur gaans van het station naar het zomerverblijf van Sir Regnald.

Bij de muur, die langs een groot gedeelte van het park liep, liet Sullivan zijn mannen halt houden.

— Luister nu eens, zei hij fluisterend. Het is nu tien uur, en in de eerste uren zal er waarschijnlijk niets gebeuren. Twee van jullie moeten post vatten bij de achtergevel, dicht bij de kleine dienstdeur, die zich daar bevindt. Zij moeten zich verborgen houden in het naburige struikgewas. Twee anderen moeten de voordeur goed in het oog houden en zich verbergen aan de voet van het terras, naast de grote trap, waar zich enige bakken met grote planten bevinden. Vier man moeten op enige afstand van elkaar post vatten aan de andere kant van de muur, die jullie hier zien. Niet dadelijk alarm maken, als een man over deze muur klimt, maar hem kalm zijn gang laten gaan, tot hij in het park is en jullie er volkomen zeker van zijn, dat hij niet kan ontsnappen. Bedenk, dat wij te doen hebben met een uitartet sterk en sluw man.

— Ik zelf ga nu naar Sir Reginald en zal hem op de hoogte brengen van wat er is voorgevallen. Hij kan zich dan op alle gebeurlijkheden voorbereiden. Jullie kennen het sein, als er mocht hulp nodig zijn.

De posten werden aanstonds verdeeld en de mannen verwijderden zich sluipend.

Wat Sullivan betreft, hij begaf zich aanstonds naar de villa, waar zijn afwezigheid vrij wat opzien had gebaard.

Hij vond het kleine gezelschap voor zover het op het buitenverblijf logeerde, in een der erkers zitten, waar gekaart, geschaakt en gepraat werd, om over het flirten maar te zwijgen.

Ann Sullivan sprong aanstonds op en snelde haar echtgenoot tegemoet.

— Waar ben je toch gebleven, James? riep zij uit. Ik heb in grote ongerustheid verkeerd.

— Dat is heel onverstandig van je, Ann, zei Sullivan op zachte toon, want je moest nu toch weten, dat mijn beroep mij vaak plotseling voor geruime tijd van je kan wegroepen.

— Heb je soms iets naders ontdekt? fluisterde de jonge vrouw.

— Dat geloof ik wel, antwoordde de

detective.

Hij trad nu op de heer des huizes toe, die zich hield alsof hij in de lezing van een sportblad verdiept was, maar in waarheid een uiltje knapte en zei:

— Sir Reginald, een paar woorden met u, als ik u verzoeken mag, zei Sullivan.

— Belangrijk nieuws, Sullivan?

— Van groot belang.

— Dat moet wel, want gij ziet er zo ernstig uit, zei Sir Reginald enigszins ongerust, terwijl hij opstond en zijn blad neerlegde. Kom dan even met mij mee, hiernaast kunnen wij rustig spreken.

De heer des huizes ging Sullivan voor naar een klein, als ontvangkamer ingericht salon, dat aan de huiskamer grensde.

— En biecht nu maar eens op, Sullivan, zei hij joviaal. Heb je soms financiële moeilijkheden?

— Niet ik, maar u zou ze wel eens gauw kunnen hebben, Sir Reginald.

— Ik? riep de heer des huizes verwonderd uit. Waarom in 's hemelsnaam?

— Omdat John Raffles voornemens is misschien reeds deze nacht hier in huis in te breken.

HOOFDSTUK IV

HEGARTY BELEEFTE EEN ONAANGENAAM AVONTUUR

De uitwerking van deze woorden was niet gering.

De gelaatskleur van de groot-grondbezitter was toch reeds niet al te gezond, maar zij werd nu bepaald groen.

Hij wankelde en greep zich aan een stoel vast.

— Een inbraak? stotterde hij nauwelijks hoorbaar.

Sullivan knikte ernstig.

— En... door John Raffles?

— Dat vrees ik tenminste.

— Maar dan moet aanstonds de politie worden opgebeld.

— Maak u niet zo van streek, Sir Reginald, dat is reeds gebeurd, hernam Sullivan kalmerend. Ik ben sedert uit

Londen teruggekomen waar ik de verdachte heb nagegaan en ik heb acht mannen meegebracht, om mij te helpen, als de tijd daar is.

— Gij hebt hem nagegaan? jammerde de spekhandelaar. Maar waarom hebt gij hem dan niet dadelijk gearresteerd?

— Omdat dit bij een man als Raffles niets geeft, als men hem niet op heterdaad kan betrappen. De enige aanwijzing tegen hem bestaat in een afdruk van een slot van een der deuren hier in huis en gij zult mij moeten toegeven, dat dat niet voldoende is.

— Maar als hij hier is geweest, wie is hij dan? riep Sir Reginald wanhopig uit.

— Peter Hegarty.

Een luide kreet was het antwoord op deze woorden.

De beide mannen keken tegelijk verast om.

The honourable Edith Gibbs stond in de deur, bleek en met het uiterlijk van een heldin uit een melodrama.

— Mijn Peter, jammerde zij. Mijn lieve Peter? Dat is onmogelijk, papa.

— Mijnheer Sullivan zegt het, kind, zei Sir Reginald.

En toen pas scheen hij tot het begrip te komen, van de betekenis van het dramatisch uiterlijk van zijn oudste dochter.

— Heb je alles gehoord? vroeg hij bars.

— Ja, papa, ik wist niet, dat u hier was en kwam binnen om een boek te halen, dat ik hier had laten liggen.

— Zo, en mag ik weten wat die woorden van zoëven hebben te beduiden? ging Sir Reginald voort, die voor een oogenblik zijn vrees voor het aanstaande nachtelijke bezoek vergat.

Edith keek voor zich neer en een blos steeg in haar magere wangen op.

— Papa... stotterde zij.

— Waarom doe je zo dramatisch, als je hoort, dat Peter Hegarty dezelfde is als John Raffles?

Nu meende Sullivan tussenbeide te moeten komen.

— Het is nog niet zeker, Sir Reginald, zei hij zuchtend. Misschien vergis ik mij wel en had Miss Edith groot gelijk zo wanhopig te zijn.

— Zij had volstrekt geen gelijk, mijnheer Sullivan, bromde de vader van het meisje. Ik heb al een paar dagen opgemerkt, dat Edith die schreeuwlelijk van een wereldreiziger met verliefde kalfsogen aankijkt, en dat bevalt mij niet, Sullivan, dat bevalt mij in het geheel niet. Als zij naar iemand kijkt dan kan zij het doen naar iemand van mijn stand. Wat drommel, is er toch zo iets als dankbaarheid in de wereld, en ik wil dat mijn dochter mijn adellijk geslacht geen oneer aandoet.

Sullivan had moeite een lachje te verbergen.

De pas geadelde baronet scheen het

gevaar, dat zijn bezittingen boven het hoofd hing, voor het oogenblik geheel te vergeten, om de fiolen van zijn toorn te kunnen uitgieten over het schuldige hoofd van zijn dochter, die zich zo ver had vergeten, dat zij verliefd was geworden op een man, die niet eens van adel was.

Sullivan kuchte eens en zei:

— Ik wil mij volstrekt niet in uw familie-aangelegenheden mengen, Sir Reginald, maar ik zou u in overweging willen geven mij uw medewerking te verlenen bij mijn pogingen om de Grote Onbekende in zijn nekvel te vatten.

Weer barstte Edith Gibbs in tranen uit.

— Ik herhaal nogmaals, miss, dat een vergissing mijnerzijds best mogelijk is. Ik zal dan de eerste zijn om u mijn verontschuldiging aan te bieden. Maar hoe het ook zij, wij kunnen wellicht reeds vannacht zekerheid hebben.

Het jonge meisje richtte haar schreden naar de deur.

— Mijn Peter, een inbreker, snikte zij. Het is een schandaal, het is een belediging.

En met deze woorden ging zij het vertrek uit.

— Die kinderen van tegenwoordig, bromde Sir Reginald. Verliefd te worden op zo'n knul zonder adel. Maar laten wij nu weer ter zake komen, Sullivan. Wat raadt gij mij?

— Dat zal ik u zeggen. Het is natuurlijk voor alles noodzakelijk, dat Raffles geen achterdocht mag koesteren. Hij is een zeer slim man en één enkele lamp, die in een anders verlaten kamer zou branden, zou hem dadelijk op zijn hoede doen zijn. Alles moet dus vanavond zo blijven, als gij het u hadt voorgenomen. Hoeveel logeergasten hebt gij ongeveer?

— Acht.

— Hoeveel heren zijn daaronder?

— Drie. De andere zijn vriendinnen van mijn dochters.

— Wanneer gaan zij meestal naar bed?

— Meestal om elf uur, en dan noemt men het hier zeer laat.

— Nu, dat moet vanavond precies zo

gebeuren. Ik hoop Raffles te pakken te krijgen, nog voor hij een voet in huis heeft gezet, maar als wij hem zover willen krijgen, dan moet er ook niets zijn, dat zijn achterdocht gaande maakt. En wat ik zeggen wilde, let vooral op uw dochter Edith.

— Acht u dat nodig?

— Moet ik u dat nog zeggen? vroeg Sullivan. De jongedame heeft hier zo even bliken gegeven, die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Om kort te gaan: ik geloof dat zij die mijnheer Peter Hegarty buitengewoon vriendelijk gezind is. En daar een verliefde vrouw tot alles in staat is, zelfs om de plannen van de politie in de war te gooien, als zij het voorwerp van haar liefde in gevaar waant, zo zal het nodig zijn, dat gij haar goed in het oog houdt. Het zou mij bevoorbeeld, niet verwonderen als zij op een van de torens klom en daar met een lantaarn ging zwaaien, teneinde Raffles op het naderend gevaar opmerkzaam te maken. Vrouwen zijn zo onberekenbaar in dat opzicht.

— En ik zelf, Sullivan? Wat moet ik doen? vervolgde de heer des huizes, die nog alles behalve gerust scheen.

— Gij gaat naar uw slaapkamer, en doet alsof gij gaat slapen. Ik zou u echter aanraden wakker te blijven, want met John Raffles moet men op alles verdacht zijn. Hij is in staat om door het cordon heen te breken en, bijvoorbeeld, door een ongebruikte rookgang heen uw kamer binnen te dringen.

Sir Reginald Gibbs verbleekte.

— Zoudt gij dat werkelijk menen? vroeg hij.

— Ik ben ervan overtuigd.

— Maar als gij mij dan eens gezelschap hieldt. Niet dat ik bepaald bang ben, maar twee kunnen in ieder geval meer dan één.

— Is er een schoorsteen in uw slaapkamer? vroeg Sullivan bedaard.

De trekken van Sir Reginald klaarden op.

— Neen, dat is niet nodig met de centrale verwarming.

— Op welke verdieping bevindt zich uw slaapkamer?

— Op de derde in de rechter zijvleugel.

— Is er een balkon voor de ramen?

— Neen.

— Nu, dan is het al zeer onwaarschijnlijk, dat Raffles bij u binnendringt, tenminste van buitenaf.

— Het is mogelijk, Sullivan, maar als gij er niets op tegen hebt, zou ik toch liever willen, dat gij mij gezelschap zoudt houden.

— Zoals gij wilt, zei Sullivan schouderophalend. Ik denk mij in de buurt van de voordeur verdekt op te stellen en naar omstandigheden te handelen.

Wat uw dochter betreft, zo vervolgde de detective, ik hoop dat gij haar zult kunnen beletten onze plannen in duigen te doen vallen.

— Wees daar maar niet bezorgd voor, zei Sir Reginald grimmig. Ik zal haar eenvoudig in haar slaapkamer opsluiten.

— Doe wat gij het beste acht. En laat ons nu maar weer naar binnen gaan, want men heeft onze afwezigheid misschien reeds opgemerkt.

Beiden begaven zich naar de huiskamer, waar sommige gasten zich reeds gereed maakten om afscheid te nemen en zich ter ruste te gaan begeven.

Sullivan stak bedaard een sigaret op, wenkte zijn vrouw en Dorrit Evans bij zich en deelde de beide vrouwen op zachte toon mee, wat er zoëven besproken was.

Edith Gibbs zat met bleek gelaat in een hoek en staarde met haar waterblauwe ogen treurig voor zich uit.

Nadat de gasten verdwenen waren, sloeg het elf uur en toen bevonden zich nog slechts de heer des huizes, Sullivan en de beide vrouwelijke detectives in het vertrek.

Edith was reeds naar haar slaapkamer gegaan en haar vader was haar nageslopen en had de deur van haar kamer op slot gedraaid.

Sullivan slaakte een zucht van verlichting, toen hij het vernam.

Zijn vrouw en Dorrit Evans hadden er op gestaan de behulpzame hand te bieden bij de nachtelijke onderneming, die op komst was.

Sullivan had de hulp van de beide

vrouwen maar al te gaarne aanvaard, daar hij wel begreep, niet al te veel te moeten rekenen op de bijstand van Sir Reginald Gibbs, die meer dood dan levend van angst was.

Het bediendenpersoneel was al verdwenen en langzamerhand werden in het huis alle lichten uitgedaan.

Om twaalf uur was het gehele landhuis schijnbaar in diepe rust.

Sullivan had in de hall postgevat naast de brede deur, waar zich een smal venstertje bevond, waardoor hij een gedeelte van het park, de oprijweg en de muur in het oog kon houden.

Voor het raampje aan de andere zijde van de deur had Sir Reginald postgevat.

Daar de revolver hem reeds tweemaal uit de sidderende hand was gevallen, met groot gekletter op de marmere vloertegels was terecht gekomen, had Sullivan hem maar van dit moordtuig ontlast.

In de plaats daarvan had hij hem een dikke eiken stok, die hij in een parapluibak had gevonden, in de hand geduwd, met het vriendelijk verzoek ook dit voorwerp niet te laten vallen.

Aldus verstreek er traag een vol uur.

Van de agenten was niets te zien, en toch wist Sullivan, dat zij allen trouw op hun post stonden.

Het was doodstil in het huis en daarbuiten.

Slechts eenmaal was die stilte verbroken door het snerpend gefluit van een locomotief van een trein, die in snelle vaart voorbij het station Dumb-hill denderde.

Omstreeks kwart over een maakte Sullivan die geen oog van het park afhield, plotseling een beweging.

— Ik geloof, dat ik iets zie, zei hij.

Bijna was ook de stok uit de handen van de doodsbenuwde Sir Reginald gevallen.

— Waar? vroeg hij fluisterend. Ik zie niets.

— Kijk dan maar eens goed. Naast het hek, daarboven op de muur.

Sir Reginald tuurde in de duisternis.

— Waarachtig, ik geloof dat je gelijk hebt, zei hij toen op hese toon.

Daar is een man bezig over de muur te klimmen.

Sir Reginald had goed gezien.

Voor zover het te zien was op deze afstand, droeg hij een lange, zwarte cape.

De agenten gedroegen zich precies volgens hun instructies en gaven geen teken van leven.

Plotseling geschiedde er iets onverwachts.

Ergens boven in het huis werd een raam geopend.

Sullivan en Sir Reginald keken elkander verstomd aan.

— Wat is dat nu? bromde de detective. Wie maakt daar een raam open?

Het antwoord liet niet op zich wachten.

Een hoge vrouwestem riep:

— Peter, Lieve Peter. Er staan agenten op de loer. Vlucht voor het te laat is.

— Vervloekt, bromde Sullivan woedend. Zij zal alles nog bederven. Ga, wat ik u verzoeken mag, dadelijk naar boven en leg uw dochter het zwijgen op.

Sir Reginald was blijkbaar maar al te blij dat hij zich van deze gevaarlijke plaats kon verwijderen en snelde de trap op zo vlug zijn corpulentie het hem veroorloofde.

Sullivan hield de klimmende gedaante in het oog.

Zonderling genoeg scheen de man zich van het waarschuwend geroep niets aan te trekken.

Hij scheen slechts even te luisteren en ging toen bedaard zijn gang.

— Dat is verduiveld brutaal, bromde Sullivan in zichzelf. Zou hij het niet gehoord hebben?

Dat moest inderdaad het geval zijn, want de indringer scheen even rond te kijken en het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Sullivan had echter duidelijk gezien, dat hij zich aan deze kant van de muur had laten vallen.

Het geroep van Edith Gibbs duurde nog even voort, maar werd plotseling afgebroken.

Blijkbaar had haar vader het haar op hardhandige wijze belet.

Sullivan hoorde hoe er een raam gesloten werd en toen werd het stil.

Hij wachtte vol gespannen ongeduld, met de vinger aan de trekker van zijn revolver.

Er verliepen enige minuten, voor de gedaante weer zichtbaar werd, maar nu veel dichterbij.

Het donkere silhouet van de indringer bewoog zich langzaam en naar het Sullivan toescheen enigszins onzeker en zwaaiend door de oprijlaan, hetwelk tamelijk helder door de juist doorkomende maan beschenen werd.

— Wat doet hij vreemd, mompelde Sullivan. Hij schijnt zich volkomen zeker te voelen. Wij zullen er een stokje voor steken.

De gedaante naderde hoe langer hoe meer, en aldra was er geen vergissing meer mogelijk: het was Peter Hegarty.

Hij bleef staan, haalde blijkbaar met grote moeite een sigaret uit zijn koker en stak ze aan.

De manipulatie scheen veel van zijn krachten te hebben gevegd, want hij nam de hoed af, die achter op zijn hoofd stond en wiste zich met zijn zakdoek over het voorhoofd.

Toen zette hij zijn weg weer voort. Sullivan begreep er niet veel van.

De manier waarop John Raffles optrad, getuigde van weergaloze onbeschaamdheid, of van een ongelooflijke onvoorzichtigheid.

De man was nu vlak bij de deur.

Op een vijftigtal meters achter hem zag Sullivan door het ruitje hoe vier zijner agenten over de grasrand kwamen nadersluipen.

Hegarty stond nu met zijn neus bijna tegen de voordeur aangedrukt.

Hij tastte in zijn zakken en haalde er tenslotte een sleutel uit.

Niet zonder moeite scheen hij het slot te vinden.

Sullivan, wiens hart hem in de keel scheen te kloppen, hoorde duidelijk het krassen van de sleutel over de slotplaat.

Maar eindelijk ging de deur toch langzaam open...

De agenten waren op slechts tien meter afstand genaderd.

Hegarty trad binnen, enigszins onzeker en wankelend.

Plotseling rukte Sullivan de deur zo wijd mogelijk open en riep met stentorstem:

— Handen omhoog.

Tegelijkertijd richtte hij zijn revolver op het gelaat van Hegarty.

Deze keek de detective met een vragende blik aan en zei toen op sullige toon:

— Wat moet ik met mijn handen, broer?

— Steek ze onmiddellijk omhoog of ik schiet, beval Sullivan streng.

In plaats van te gehoorzamen tastte Hegarty met onzekere hand naar de loop van de op hem gerichte revolver, maar Sullivan trok snel het wapen terug.

— Steek je handen omhoog, John Raffles, beval hij op dreigende toon. Ik spot er niet mee. Je grapjes zijn nu uit.

— Je bent een vervloekt vervelende kwajongen, riep hij boos. Ik ken je niet, man. Wat heb jij je met mijn handen te bemoeien?

Het geduld van Sullivan raakte uitgeput.

Gelukkig kwamen vier van zijn agenten een einde aan deze toestand maken.

Zonder veel omslag, wierpen zij zich onverhoeds van achter op Hegarty, trokken hem achterover, ondanks zijn luid geschreeuw en zijn gespartel en slaagden er eindelijk in hem te boeien.

Bij de worsteling was zijn hoed afgevallen en zijn regencape was danig gescheurd.

Sullivan slaakte een zucht van verlichting.

Op het hetzelfde ogenblik kwam Sir Reginald de trap af.

— Ik heb haar in de biljartkamer opgesloten, riep hij triomfantelijk uit, en daar kan ze schreeuwen zoveel ze wil.

Toen pas zag hij de geboeide Hegarty, die met woedende blikken om zich heen keek.

Maar ook Hegarty had hem in het oog gekregen.

— Hoor eens, Sir Reginald, stotterde hij, dat is geen manier van doen. Ik had niets kwaads in de zin, dat verzeker

ik u.

— Niets kwaads? grinnikte Sir Reginald, die op een veilige afstand bleef staan. Je bent hier zeker met een nagemaakte sleutel binnengedrongen om onze schilderijen een beetje te bekijken?

— Met een nagemaakte sleutel, riep Peter Hegarty verontwaardigd uit. Hoe kunt u dat zeggen? Het is waar, ik heb een paar glazen port te veel gedronken, maar dat overkomt u ook wel eens. Wat is dat voor een manier van doen om een gentleman zo te behandelen? Toen ik twee jaar geleden eens te midden van de Platvoet-Indianen vertoefde...

Peter Hegarty zou waarschijnlijk begonnen zijn met een zijner beroemde verhalen, als Sullivan er niet direct een einde aan had gemaakt.

— Sir Reginald, zo wendde deze zich tot de heer des huizes, wij kunnen de zaak als afgedaan beschouwen. Wij zullen u niet langer ophouden. De schuld van deze man is boven iedere twijfel verheven. Ik zou u raden u nu maar met uw dochter bezig te houden, die alles bijna had doen mislukken.

Sir Reginald knikte, en verdween.

Vóór Hegarty goed en wel wist wat er met hem gebeurde, waren zijn polsen in de boeien geklemd, welke de jonge vrouw van de detective er met grote handigheid omheen had gesloten.

Hegarty bracht zijn handen tot vlak voor zijn neus en bekeek de boeien als iemand, die met grote aandacht een kostbare armband beschouwt.

Hij liet een onnozel lachje horen en zei:

— Handig gedaan, mijneheren. Maar nu heb ik ze genoeg bekeken, ze knellen een weinig, doe ze me nu maar weer af.

Sullivan maakte een dreigend gebaar.

— John Raffles, zei hij, ik zou je aanraden die flauwe grappen voor je te houden. Je rijk is uit en comediespelen helpt niets meer. Je bent evenmin dronken als ik, al houd je je zo.

— Ben ik dronken? riep Hegarty uit, alsof men hem de grootste belediging had aangedaan, dat zul je me waar maken, mijnheer. Dat heeft nog nooit ie-

mand tegen me gezegd, als ik acht of tien glazen port op had. Ga het in mijn club vragen, dan zult gij het horen.

— Kom, genoeg gekletst, riep Sullivan driftig uit. Ga mee, John Raffles, op het politie-bureau zullen wij elkan-der nader spreken.

Hegarty keek de spreker met open mond aan.

Zijn half dicht geknepen ogen traanden als van iemand, die in de diepste smart verkeert.

Toen vroeg hij stotterend.

— Waarom noem je me Rif... of... Raffles? en waarom moet ik naar het politie-bureau? Ik heb volstrekt geen zin daar heen te gaan, broer, ik ga naar huis.

— Geen sprake van, John Raffles, zei Sullivan grimmig.

Maar nu werd Hegarty in ernst boos.

— Ben ik hier onder een troep gekken verzeild geraakt? schreeuwde hij. Waarom noem je mij John Raffles, man? Ik zal jullie zeggen wat er aan de hand is. Ik heb in de Britse reisvereniging gezeten, waar ik mijn terugkeer uit het land der Samoeden zou vieren. Bij de herinnering aan de koude, die daarginds heerst, heb ik misschien een paar glazen te veel gedronken. Toen kwam het mij in het hoofd om eens een bezoek te gaan brengen aan mijn lieve Edith. Want je moet weten, papa, zo wendde hij zich onverhoeds tot de verblufte Sir Reginald, die onderaan bij de trap was blijven staan, dat ik een goed oogje heb op je dochter. Dat had je niet gedacht he?

Deze laatste vraag ging vergezeld van een geweldige por, die de wereldreiziger de pas geadelde spekhandelaar met zijn beide geboeide vuisten in de maagstreek toebrecht.

Sir Reginald boog zich met een kreunende zucht en een pijnlijk vertrokken gelaat dubbel en Sullivan meende van woede te zullen stikken.

Met een krijt wit gelaat en op norske toon beval hij de agenten, die waren komen toelopen, de arrestant weg te leiden.

Enkele seconden later reed de wagen snel de weg naar Londen op.

HOOFDSTUK V

HEGARTY'S OPVOLGER

Sir Reginald bleef nog even luisteren naar het geluid van de wegrijdende auto, schudde het hoofd en ging de buitendeur weer zorgvuldig sluiten.

— Wat een toestand, wat een toestand, mompelde hij in zichzelf. Ik heb dus bijna een week lang John Raffles onder mijn gasten gehad. Nu, in ieder geval zullen mijn bureu mij dat buitenkansje wel benijden en ik ben er genadig afgekomen. Wat een geluk, dat ik die dwaze Edith nog bijtijds heb kunnen terughouden van een onvergeeflijke fout.

Na deze overpeinzing ging Sir Reginald de trap op, die naar zijn kamers voerde, maar halverwege bleef hij plotseling staan.

— Wat raaskalde die Raffles toch van mijn dochter Edith? bromde hij in zichzelf. Zou dat nu maar een verzinsel zijn of zou hij waarlijk het arme kind het hoofd op hol hebben gebracht?

Sir Reginald vermocht dit moeilijke vraagstuk blijkbaar niet aanstonds tot oplossing te brengen en besloot daarom zuchtend zijn weg te vervolgen.

Hij begaf zich eerst naar de kamer, waar hij zijn dochter had opgesloten.

Het meisje liep met rode ogen van het huilen heen en weer en snelde aanstonds naar haar vader.

— Is hij gevangen genomen vader? kreet zij. Mijn lieve Peter?

— Jouw Peter, jouw Peter, praatte haar vader haar na. Je moest op jouw leeftijd niet zulke onzinnige praatjes verkopen. Denk eraan dat je bestemd bent voor een man van adel. Wie is Peter Hegarty? Peter Hegarty is niemandal, en bovendien heet hij zo niet.

— Heet Peter niet Peter Hegarty? Hoe heet hij dan?

— John Raffles.

Als Sir Reginald soms verwacht mocht hebben, dat zijn oudste dochter op het horen van deze naam vol angst zou terug deinzen, dan had hij zich deer-

lijk vergist.

Want haar ogen begonnen integendeel te schitteren en haar magere wangen kregen meer kleur, toen zij als het ware in verrukking uitriep:

— O papa, is dat heus waar? De echte John Raffles.

— Dat zegt Sullivan tenminste, bromde haar vader. Ik zou daarover niet zoveel geestdrift tonen als ik jou was.

— O hoe vreselijk interessant, pa. Mijn lieveling, mijn schat is dus John Raffles. Vindt u het zelf niet vreselijk romantisch?

— Ik vind het krankzinnigenwerk, antwoordde haar vader nors.

— Dat komt omdat u geen gevoel hebt voor poëzie, papa. En heeft men nu heus mijn arme John Raffles gevangen genomen?

Sir Reginald maakte een gebaar met zijn wijsvinger naar zijn voorhoofd, wat in de gehele wereld bekend is en overal dezelfde betekenis heeft.

Toen sprak hij slechts dit ene woord uit, dat echter een wereld van onuitgesproken gedachten omvatte:

— Stapel.

Na deze even laconieke als afdoende opmerking te hebben gemaakt, greep Sir Reginald zijn romantische dochter bij de pols, trok haar de kamer uit, voerde haar naar haar eigen slaapvertrek en duwde haar daar binnen met de woorden:

— Je hebt vanmiddag waarschijnlijk te veel kreeft gegeten en bent daarom niet helemaal fris. Ga nu maar gauw naar bed, en neem een paar aspirientjes, dan zullen je die malle fratsen betreffende John Raffles wel uit het hoofd gaan.

Na deze onheuse, maar goed bedoelde vaderlijke vermaning, kwakte Sir Reginald de deur van de slaapkamer hard dicht en vervolgde brommend zijn weg naar zijn eigen kamer.

Hij schoof onder de dekens met de

verzuchting:

— Alle jonge meisjes van tegenwoordig hebben een tik van de molen beet. En hoe ouder die jonge meisjes zijn, hoe erger. Als het morgen niet beter is, zal ik er de dokter eens bijhalen.

Vijf minuten later bewees een luid geronk dat Sir Reginald door deze opmerking zijn vaderlijk gemoed geheel had ontlast.

* * *

Het toneel dat zich in de vestibule had afgespeeld was door niemand anders opgemerkt, hetgeen niet te verwonderen is, met het oog op de grote uitgestrektheid van het huis en de plaats waar de bedienden slieden.

Edith, de verliefde maagd, hield nog een kwartier lang een roerende samenspraak met de maan en kroop eindelijk, daar dit hemellichaam ongevoelig scheen te blijven voor haar jammerklachten, op haar beurt in bed.

Een kwartier later was alles stil in het grote huis.

Toen maakten zich, het was omstreeks drie uur in de nacht, een paar donkere gedaanten los van een groepje rhododendronstruiken, terzijde van de oprijlaan.

Die gedaanten waren John Raffles en Charles Brand.

Zij hadden zo goed als niets gemist van de tragikomedie die zich omstreeks een uur geleden had afgespeeld.

— Zou alles nu veilig zijn? vroeg Brand fluisterend.

— Dat denk ik wel, antwoordde Raffles op dezelfde toon. Het blijkt wel dat men, behalve Sir Reginald zelf en diens mollige dochter, in het huis niets heeft gehoord van hetgeen de heer Peter Hegarty gezegd heeft.

— Waar zullen wij binnen gaan.

— Door de voordeur.

— Je bent er dus inderdaad in geslaagd om nog een tweede wasafdruk te maken?

— Ja, en terwijl jij je vermaakte met het edele tennisspel, heb ik er in onze kamers een sleutel naar gemaakt, waarvan wij de voortreffelijkheid aanstonds eens op de proef zullen stellen.

Terwijl zij aldus zacht spraken waren Raffles en Brand in de schaduw van de hoge bomen verder gekropen.

Weldra hadden zij de voordeur bereikt, zonder dat zich iets verdachts had voorgedaan.

Raffles haalde zijn nagemaakte sleutel te voorschijn, stak deze in het slot en de deur ging open.

De beide vrienden traden de vestibule binnen.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, ging Raffles de trap op naar de eerste verdieping.

De beide vrienden waren, zoals gewoonlijk bij deze ondernemingen, in avondtoilet gestoken en hadden zich van hun maskers voorzien.

Met snelle, onhoorbare schreden, liepen zij over de dikke loper, en Raffles, die reeds genoeg had aan enkele uren, om het grootste huis grondig te leren kennen, zou ook in de dikste duisternis de weg hebben weten te vinden.

Hij bleef staan voor een grote witgelakte deur.

— Wat is dat voor een kamer? vroeg Brand fluisterend.

— De eetzaal, antwoordde Raffles bejaard.

Hij had reeds zijn kleine tas met diverse gereedschappen te voorschijn gehaald en begon nu aan het slot te peuteren, werkend bij het licht van de elektrische zaklantaarn, welke Brand had doen ontgloeien.

Binnen enkele seconden was de deur open.

Op de tast trad het tweetal naar de vensters en deed de gordijnen dicht.

Daarop ontstak Brand opnieuw zijn lantaarn.

Tegen een der wanden stond een groot buffet, van onder tot boven beladen met zwaar zilveren voorwerpen.

Met het oog van een kenner begon Raffles vliegensvlug het beste uit te zoeken.

Brand had zijn lantaarn op een tafel gezet en hield een grote zak open, waarin de kostbare voorwerpen een voor een verdwenen.

Het bezoek in deze kamer duurde slechts kort.

Op en in het buffet was binnen enkele minuten slechts weinig meer te vinden wat de moeite van het meenemen waard was.

Raffles gaf Brand een wenk en de beide mannen slopen weer heen en trokken de deur voorzichtig achter zich dicht.

Raffles bedacht zich even en volgde toen de gang verder tot hij opnieuw bleef staan voor een andere deur.

Hiervan scheen het slot wat ingewikkelder te zijn, tenminste het duurde enige minuten voor Raffles het met een kort knapje had laten openspringen.

De twee vrienden bevonden zich nu in het vertrek, hetwelk de heer des huizes als zijn werkkamer aanduidde, ofschoon hij er nooit werkte, maar daarentegen vaak een dutje deed.

In dit vertrek bevond zich, in een der hoeken, een grote splinternieuwe en blijkbaar zeer solide brandkast.

Raffles keek het meubel eens aan en bromde iets onverstaanbaars.

Brand die de zak met de zilveren voorwerpen gedragen had, kwam naderbij en haalde zijn schouders op.

— Dat ziet er nog al stevig uit, fluisterde hij.

— Het is een meubel uit een van onze eerste fabrieken, gaf hij toe. Maar als wij weten willen wat er in zit, dan moeten wij daar maar niet over piekeren.

Raffles zette zijn tas neer, opende haar en haalde er een aantal vreemd gevormde instrumenten van zijn eigen vinding uit.

Een leek zou het onmogelijk hebben geacht, dat men met deze schijnbaar zo fragiele werktuigen ooit een brandkast met wanden van verscheidene duimen dik, zou kunnen openen, en toch had Raffles zulks met behulp van dit gereedschap, dat gemakkelijk in een tas van middelmatige grootte kon worden opgeborgen, herhaaldelijk gedaan.

Onder de instrumenten bevond zich een voorwerp, dat er wel enigszins uitzag als de werktuigen waarmee de tandartsen in een tand of kies boren, wanneer deze geplombeerd moet worden.

Bij dit toestel behoorde een tweetal bussen, ieder gevuld met een soort

gas, dat bij vermenging een grote hitte teweegbracht.

Terwijl Brand vlug en behendig deze beide bussen aan elkaar koppelde, bracht Raffles het hoortoestel in beweging.

Daarop deden de beide mannen een bril met donkere glazen voor en even daarna straalde een verblindend witte gloed op een der zijkanten van de brandkast.

De hitte, die op de oppervlakte van het staal inwerkte, was zo groot, dat Brand zijn handen door asbesthandschoenen had moeten beschermen.

Binnen een half uur was een blok ter grootte van zestien vierkante decimeter uit de zijwand van de kast gesneden.

Niet zonder moeite en met behulp van dunne stalen haken, waaraan houten handvatsels waren bevestigd, trokken Raffles en Brand dit blok voorzichtig uit de opening.

Brand keek er met bewondering naar.

— Mijn compliment, zei hij met een lichte buiging. Je hebt dat blok staal eruit gesneden, zo zuiver als een bekwam figuurzager een stukje uit een sigarenplankje zaagt.

— Daarvan komt de verdienste minstens voor de helft aan jou toe, weerde Raffles de lof af. Laat ons nu maar eens gauw kijken, of al die arbeid niet vruchteloos is geweest. Licht eens bij. Maar berg eerst de instrumenten op.

Brand deed wat hem gevraagd was en ontstak zijn lantaarn opnieuw, om het licht in het binnenste van de kast te laten schijnen.

Raffles liet een tevreden gebrom horen.

— Het ziet er nog al goed uit, zei hij. Daar liggen vele stapeltjes bankbiljetten en in dit kistje hier hoor ik een aangenaam geluid van juwelen en goud. Wij zullen thuis de inhoud wel eens nader onderzoeken.

Raffles reikte Brand het kistje toe, die het onmiddellijk in zijn zak liet glijden.

Raffles stak nu zijn arm in de opening en telkens kwam zijn hand weer te voorschijn met een pakje bankbiljetten of een rol goudstukken er in.

De afbeelding is een tekening van een brandkast met een opening in de zijwand.

zover als Raffles met zijn arm kon reiken.

— Bind nu de zak maar dicht, zei Raffles, die zijn horloge geraadpleegd had. Het is tijd om de plaat te poetsen, over een half uur komt de zon op. Wij moeten binnen tien minuten het huis verlaten hebben. Veel meer valt er trouwens niet te halen.

Brand bond de zak dicht, en Raffles had intussen de tas met instrumenten dichtgemaakt en onder zijn wijde cape die hij weer had omgeslagen, verborgen.

Op weg naar de deur bleven zij plotseling als aan de grond genageld staan.

Op een stoel bij die deur, ongeveer in het midden van de zijwand, zat een vrouw.

Zij was gehuld in een fraaie peignoir en haar blote voeten staken in goudleren muiltjes.

Zij zat onbeweeglijk en als in extase Raffles aan te staren, met de beide gevouwen handen tussen de knieën geklemd en het bovenlijf een weinig voorover gebogen.

Het was Edith Gibbs, de oudste dochter van de nieuwbakken baronet.

Raffles was, zoals gewoonlijk, de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg.

— Zit u daar al lang, miss? vroeg hij kalm, terwijl hij haar door de gaten van zijn masker aandachtig aankeek.

— Ja, Peter, al een half uur, antwoordde het meisje.

— Hebt u daar steeds op dezelfde plaats gezeten?

— Ja, Peter.

— Met welk doel, als ik vragen mag?

— Om je te zien werken, Peter.

— Is het onbescheiden, wanneer ik u de vraag stel, waarom u mij Peter noemt? vroeg Raffles beleefd.

— Wil je dan niet toestaan, dat ik je bij je ware naam noem? Moet ik je John Raffles noemen?

— Dat kunt u geheel doen, zoals u verkiest, antwoordde Raffles kalm.

— Maar kan het je dan in het geheel niet schelen, hoe ik over je denk? vroeg Edith Gibbs op melancolieke toon.

— Niet in het minst, miss.

— O, Peter, je trapt op mijn hart.

Vanmiddag was je toch heel anders tegen me. Toen noemde je mij bij mijn voornaam.

— Dat moet een vergissing geweest zijn, miss, ging Raffles onveroorbaar voort.

— Neen, Peter, ik heb het heel goed gehoord, want mijn oren zijn gescherpt door... ik durf het je niet bekennen, voegde Edith er aan toe, terwijl een blos in haar magere wangen opsteeg. Maar, Peter, wat heb je nu mooi zwart haar. Vanmiddag waren er zoveel kale plekjes in. Je hebt zeker een pruik opgezet, dat men je niet zou herkennen. O, wat vind ik je aanbiddelijk, dat je toch nog bent teruggekomen.

Brand had met open mond naar deze zonderlinge monoloog geluisterd.

Het lag hem op de lippen om te vragen: « waar hebt u het eigenlijk over, juffrouw? », maar hij wist zich te bedwingen en luisterde verder.

Weer klonk de koele stem van Raffles, die vroeg:

— Mag ik weten hoe gij hier gekomen zijt?

— Ja, Peter, als je niet meer u tegen me zegt.

— Zoals je verkiest, Edith, ging Raffles voort, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Vertel mij dan eerst eens, hoe je hier bent gekomen en wat je hier eigenlijk uitvoert.

— Dat is gauw genoeg gezegd. Ik kon maar niet rustig slapen. Ik ben wakker geworden en toen leek het mij alsof ik door de reet van de deur een flauw lichtschijnsel zag. Een voorgevoel zei mij, dat ik in huis Peter zou vinden. Ik schoot snel mijn peignoir aan, deed heel langzaam en voorzichtig de deur open en kwam binnen.

— En waarom heb je toen niet aanstonds om hulp geroepen? vroeg Raffles.

— Om hulp roepen? Waarom? Denk je, dat ik je weer zou hebben laten arresteren? Neen, dat zou ik niet doen, tenzij je mij bedroog.

Brand moest de zak met het gestolen goed even van zijn schouder laten glijden, want het werd hem een weinig te machtig.

— Het was zo romantisch, vervolgde het meisje, die witte gloed, die twee donkere, gemaskerde gedaanten in een waarvan ik aanstonds mijn Peter herkende, de reusachtige schaduwen, die door het vertrek dansten; het zachte gezoem van de vlam als van een zwerm bijen, dat alles herinnerde mij levendig aan een mooi verhaal, dat ik onlangs gelezen heb. Als onder een betovering ging ik op deze stoel zitten...

— En daar zit je nu nog, vulde Raffles de zin aan.

Hij bedacht zich even en vervolgde toen:

— Dat is aardig van je, Edith, en ik stel het zeer op prijs, dat je als publiek hebt willen fungeren. Ik moet je echter bekennen zeer verheugd te zijn, dat je niet geapplaudisseerd hebt. En nu blijft ons niets anders over dan afscheid van je te nemen.

— Zonder meer? vroeg Edith verwijtend, terwijl er weer een blosje in haar wangen opsteeg.

Raffles voelde zich onder zijn masker verbleken.

Wat wilde zij in 's hemelsnaam van hem?

— Wij hebben haast, Miss Edith. Aanstonds komt de zon op en wij moeten nog heel ver.

— Je verlaat mij dus weer? kreet het romantische meisje.

— Om 's hemels wil een beetje zacht, wat ik je verzoeken mag, zei Raffles ongeduldig. Ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat je vader ons overvalt.

— Dat kan niet, Peter, ik hoorde papa snurken.

— Dat verheugt me zeer, Edith. Uit vrees echter, dat er aan dat snurken een einde zal komen, zullen wij nu zo vrij zijn afscheid van je te nemen.

Raffles wendde zich opnieuw naar de deur en Brand slingerde zijn zak met geld en kostbaarheden weer over de schouders.

Maar dit was niet de bedoeling van Edith Gibbs.

Zij sprong op van haar stoel en kwam met uitgespreide armen op Raffles toe, die verschrikt achteruit week.

— Om godswil, Edith, wat wil je?

stamelde hij.

— Mijn Peter, krijste Edith, als de heldin in een drama, wanneer men haar van haar enig kind wil beroven.

— Ja, ik ben je Peter, kwam Raffles sussend. Wees nu maar zoet. Alles komt in orde als je niet zo gilt.

— Ik moet gillen. Mijn lieve Peter, jammerde het meisje. Je mag me zo niet verlaten. O, wat staat dat masker je toch romantisch. Ik zou een knieval voor je willen doen.

Raffles werd ongeduldig.

— Lieve Edith, zei hij, zich tot kalme dwingend, je bent waarlijk onredelijk. Door je gegil breng je het hele huis in opschudding en je papa zou wakker kunnen worden, mij hier vinden en mij al het geld weer afnemen dat ik hem afgenomen heb, en dat zou je toch zeker niet goed vinden, is het wel?

Edith schudde met het hoofd, alsof Raffles haar tot een slechte daad in staat had geacht.

— Dat zal ik zeker niet doen, lieve Peter, zei zij. Maar omhels me dan toch eenmaal.

Van schrik had Brand bijna de zware zak opnieuw laten vallen.

Hij keek naar het magere, onbetekende gelaat met de uitspringende jukbeenderen, de fletse ogen en de vale kleur, de spitse kin en het lage voorhoofd en vroeg zich in spanning af, wat Raffles wel zou doen.

Maar deze bleef ook in dit netelig geval de toestand volkomen meester.

Hij trad op Edith toe en fluisterde kwasi hartstochtelijk:

— Edith, luister. Ik heb nu beide handen vol en kan je onmogelijk een kus naar behoren geven. Vanavond echter, dat beloof ik je, zal ik mijn schade inhalen. Kom om tien uur bij de grote eik, dicht bij de oude ruïne en daar zul je zoveel kussen krijgen als je maar hebben wilt.

Edith was door dit vooruitzicht zo verheugd, dat zij Raffles waarschijnlijk toch nog om de hals zou zijn gevallen, als Brand haar niet in de weg was getreden.

Van deze handige manoeuvre maakte Raffles gebruik om de deur te openen.

Op de drempel wendde hij zich nog eens om, en fluisterde met verstikte stem:

— Tot vanavond om tien uur bij de grote eik, mijn teder geliefde.

Het volgende ogenblik was hij in de gang verdwenen, op de voet gevolgd door Brand, Edith achterlatend in een toestand, die met geen pen te beschrijven is.

John Raffles de Grote Onbekende, had haar zijn teer geliefde genoemd en haar zoveel kussen beloofd als ze maar wilde.

Intussen maakte Raffles dat hij weg kwam, en Brand, die met de zware zak beladen was, had moeite om hem bij te houden.

Zij snelden in de schaduw van de bomen naar de lage muur.

Het was ten hoogste tijd, want aan de bostelijke kim begon de hemel reeds helder te worden.

Raffles klom het eerst op de muur, waarop Brand hem de zak met zijn kostbare inhoud toereikte.

Vervolgens klom de jongeman op zijn beurt naar boven.

Plotseling klonk een stem door de

stilte, en de beide vrienden keken verschrikt naar het herenhuis.

Voor een der bovenste ramen stond een witte gedaante met uitgespreide armen.

Het was Edith Gibbs.

— Mijn Peter, gilde zij uit alle macht.

Alsof zij een geestverschijning zagen, lieten de beide mannen zich aan de andere kant van de muur neervallen.

Raffles deed zijn masker af, en streek zich met de hand over het voorhoofd.

— Als wij een miljoen in deze zak vinden, zei hij, dan zal dat nog maar nauwelijks voldoende zijn als schade-loosstelling voor wat ik daar zoëven heb moeten verduren. Kom, Charles, als de maan weg wezen.

Op enige afstand hadden beide mannen een motorfiets achter en onder het struikgewas verborgen, die zij nu te voorschijn haalden.

Raffles sprong in het zadel, Brand nam achter hem plaats en in de halve duisternis reden zij zo snel zij konden naar de kleine villa, waar zij onder de naam van de gebroeders Harvy woonden.

Een kwartier later waren zij in veiligheid.

HOOEDSTUK VI

SIR REGINALD STAAT PERPLEX

De volgende ochtend omstreeks acht uur werd de inbraak ontdekt door een bediende, die zich naar de eetzaal had begeven teneinde daar het zilver te halen, dat een poetsbeurt zou krijgen.

De man schrok hevig toen hij het leeggeplunderde buffet gewaar werd en snelde dadelijk naar de butler, die zich aanstonds zelf ging overtuigen van hetgeen er gebeurd was.

Zwijgend keek deze in het huis van ieder welgesteld Engelsman gewichtige personage even naar de ledige plekken en ging toen naar de slaapkamer van zijn meester, die na de vermoefenissen en de opwinding van die nacht nog vast sliep.

De butler trommelde uit al zijn macht op de deur en riep:

— U moet onmiddellijk opstaan, Sir Reginald.

Weldra deed zich aan de andere kant van de deur een brommend geluid horen.

Het was de heer des huizes, die uit zijn slaap ontwaakte.

— Wat moet je, Bunton? vroeg hij, met een geweldige geeuw. Waarom trommel je me mijn bed uit.

— Er is ingebroken, Sir Reginald riep de butler.

Er klonken snelle voetstappen aan de andere kant van de deur en met bleek, verwilderd gelaat verscheen Sir

Reginald op de drempel.

— Ingebroken zeg je? Maar dat is onmogelijk.

— Ik heb het met mijn eigen ogen gezien, Sir Reginald.

— En ik heb vannacht met eigen ogen gezien, dat John Raffles vannacht gearresteerd werd, riep de ongelukkige baronet.

— Je ziet dus wel, dat er een vergissing in het spel moet zijn, zei hij. Het zilver zal door een van de bedienden zijn weggehaald om het te poetsen.

— Dat is onmogelijk, Sir Reginald, want William wilde het juist voor dat doel gaan halen.

— Maar daar speelt de duivel mee, riep Sir Reginald wanhopig, terwijl hij zijn slaapkamer weer binnen ging, om enige kledingstukken aan te schieten. Wacht even, Brunton, dan ga ik mee. Misschien zijn de dieven hier nog wel in huis. Het kan niet anders of die vervloekte Hegarty, alias John Raffles, moet zijn losgebroken.

De beide mannen snelden naar de eetzaal.

En daar kon Sir Reginald zich met eigen ogen overtuigen, dat de butler zowel als de bediende, maar al te goed gezien hadden.

Maar een nog veel gruwelijker ontdekking zou hem wachten.

Als door een somber voorgevoel aangegrepen, snelde hij naar het vertrek, dat hij voor zijn werkkamer liet doorgaan, op de hielen gevolgd door de geschrokken butler.

Een kreet ontsnapte de eigenaar van de brandkast, toen hij zag, in welke staat het pas aangeschafte meubel verkeerde.

Hij liet zich als een zoutzak in een stoel vallen, maar sprong dadelijk weer op en begon met grote stappen het vertrek op en neer te lopen.

De butler beweerde naderhand, dat hij de koetsier, de palfrenier en de beide chauffeurs te zamen in vijf minuten tijds nooit zo krachtig had horen vloeken als de heer der huizen het op dat ogenblik geheel alleen deed.

Maar inziende dat dit razen en tieren hem weinig gewaar zou brengen, snelde

hij naar de telefoon en belde Scotland Yard op.

Het toeval wilde dat hij de grote eer en onderscheiding had met Phileas Baxter in hoogst eigen persoon te spreken.

Het gesprek had het volgende verloop:

— Spreek ik met Scotland Yard? vroeg Sir Reginald.

— Ja, u spreekt met Baxter, hoofd-inspecteur.

— Zo, mijnheer Baxter? Sta mij dan toe de opmerking te maken, dat het bij Scotland Yard een prulleboel is.

Een ogenblik was het stil.

Toen klonk de dreigende stem van Baxter:

— Mag ik weten wie zich dat onbeschaamde oordeel over de beste politie ter wereld aanmatigt?

— Met alle plezier. Gij spreekt met Sir Reginald Gibbs, Baronet. Ik behoeft u zeker niet te zeggen, wat er vannacht in mijn huis is voorgevallen?

— Neen Sir Reginald, die moeite kunt gij u besparen. Ik ben zoëven door inspecteur Sullivan op de hoogte gesteld en wij hebben Peter Hegarty gezamenlijk reeds ondervraagd.

Sir Reginald liet een schamper lachje horen.

— Dankt gij so is dat gij mij voor de gek kunt houden? Zeg mij liever eens, waarom gij Peter Hegarty, alias John Raffles hebt laten ontsnappen en waarom men hem niet beter heeft bewaakt?

— Gij zijt toch wel goed wakker, Sir Reginald? vroeg Baxter.

— Mijnheer Baxter ik waarschuw u, dat ik mij niet ongestraft laat beledigen brulde Sir Reginald. Ik ben nu even goed bij mijn positieven als gisteravond, toen ik hielp om Peter Hegarty te arresteren.

— Welnu, als dat zo is, Sir Reginald dan moet ik u zeggen, dat ik niets begriep van uw vraag. Peter Hegarty is nauwelijks een kwartier geleden, na ondervraagd te zijn, weer naar zijn cel teruggebracht.

— Dan moet een van ons beiden gek zijn, mijnheer Baxter, zei de baronet.

— Waarom als ik vragen mag?

— Omdat ik een kwartier geleden mijn eetkamer en vijf minuten geleden

mijn werkkamer binnenkwam en in de eerste het gehele buffet leeggeplunderd, en in de tweede mijn brandkast leeggestolen vond.

— Weet gij het zeker? vroeg Baxter, ongevoeliger zachter dan zoëven.

— Mijnheer Baxter, maak mij niet razend, schreeuwde Sir Reginald. Ik zeg u dat ik het met eigen ogen heb gezien en ik niet alleen, maar ook mijn butler en een mijner bedienden.

Baxter zweeg even voor hij antwoordde:

— Als dat zo is, Sir Reginald, dan moet ik wel aan iets bovennatuurlijks geloven.

— Geen sprake van, mijnheer Baxter. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat inspecteur Sullivan zich vergist heeft en Peter Hegarty voor John Raffles heeft aangezien.

— Neem mij niet kwalijk, Sir Reginald maar er is nog een andere oplossing, namelijk dat de lieden die vannacht bij u hebben ingebroken met John Raffles niets te maken hadden.

— Dus gij denkt dat de man die mijn brandkast heeft geplunderd noch Peter Hegarty, noch John Raffles is? vroeg de baronet.

Maar voor Baxter kon antwoorden, klonk een zachte stem achter Sir Reginald, die op klagende toon opmerkte:

— O, papa, hoe kunt u toch denken, dat iemand anders dan John Raffles die kast zo keurig zou kunnen hebben open-gemaakt?

Als door een adder gestoken wendde Sir Reginald zich om, en liet de hoorn van het telefoontoestel uit de hand vallen.

Vlak achter hem stond zijn oudste dochter Edith.

Zij had zich blijkbaar snel aangekleed en weinig geslapen, want zij zag er nog bleker en valer uit dan gewoonlijk.

Blijkbaar had zij alles gehoord wat haar vader in de telefoon sprak.

— Wil je daarmee zeggen, Edith, dat je hem hebt gezien? vroeg Sir Reginald op hese toon.

— En gesproken, papa.

Sir Reginald staarde zijn dochter aan alsof hij een spookverschijning zag en

stamelde:

— Je hebt hem gesproken zeg je? Waar?

— Hier, papa.

— Hier? Toch niet toen hij bezig was de brandkast open te maken?

— Toch wel, papa. O, het was zo romantisch. Dat schijnsel van hun lampen en dat zachte geruis van de steekvlam, de maskers en hun wijde mantels... o, ik heb het nog nooit zo mooi op het toneel gezien.

— Dus, ongelukkig kind, je hebt geen poging gedaan om die schurk te beletten je vader te bestelen?

Edith schudde langzaam het hoofd.

— Ik heb er geen enkel ogenblik aan gedacht, papa. Wat kan ons die twintig of dertig duizend pond sterling schelen. Ik had er wel vijftig duizend voor over-gehad, als u mijn Peter eens hadt kunnen zien.

Sir Reginald greep zich met beide handen naar het hoofd, want hij vreesde nu werkelijk krankzinnig te worden.

— Jouw Peter? herhaalde hij bijna toonloos. Heb jij vannacht Peter Hegarty gezien?

— Dat zeg ik u toch, papa, hernam Edith enigszins ongeduldig.

Sir Reginald uitte 'n kreunende zucht.

Hij bedekte het gelaat met beide handen en schommelde het bovenlijf heen en weer op dezelfde wijze als de ijsberen, wanneer zij zich troosteloos heen en weer bewegen voor de tralies van hun hok.

— Ik begrijp er niets van, zuchtte hij met verstikte stem. Het is mij totaal onbegrijpelijk. Daar staat mijn dochter, die zegt dat zij vannacht een gesprek heeft gehad met Peter Hegarty, en die hem kalm zijn gang laat gaan als hij de brandkast opent van haar bloedeigen vader, waarin zich een bedrag van ruim vijftien duizend pond sterling bevond. En zoëven vertelt Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard me, dat Peter Hegarty pas een kwartier geleden door hem en Sullivan in verhoor is genomen.

— (Dat kan niet, papa, hernam Edith op vaste toon. (Het was ongeveer half vier, toen mijn Peter hier vertrok.

Sir Reginald sprong van zijn stoel op.

— Noem die naam niet meer, en spreek niet meer van jouw Peter, of ik ontferf je, riep hij woedend.

Toen wiste hij zich met zijn zakdoek over het voorhoofd en vroeg, terwijl hij zich tot kalmte dwong:

— Je zegt dus, dat John Raffles, of Peter Hegarty, hier omstreeks half vier is vertrokken?

— Ja, papa, misschien nog later. U ziet dus wel, dat hoofdinspecteur Baxter zich beslist moet vergissen.

Sir Reginald ging aan zijn schrijftafel zitten, en begon nu blijkbaar een zeer ingewikkelde berekening.

Op doffe toon vroeg hij aan de butler, die zwiingend en met bleek gelaat in een hoek was blijven staan:

— Hoe laat kwam je mij roepen, Brunston?

— Het was vijf minuten over acht, Sir Reginald.

— En daar het nu nauwelijks kwart over acht is, moet Peter Hegarty ongeveer om acht uur ondervraagd zijn. Verondersteld dat dit waar is, kunnen wij de vraag stellen, of het mogelijk is dat iemand dit huis te Dumbhill om half vier verlaat, en dan tijdig genoeg in het bureau van Scotland Yard kan zijn om zich om acht uur te laten ondervragen.

Toen hij tot dit punt van zijn rede-nering was gekomen keek Sir Reginald de butler met pijnlijk vertrokken gezicht aan, alsof hij in diens trekken een bevestiging zou vinden van een be-wijsvoering, die hem zelf zeer logisch toescheen.

Eindelijk vroeg hij:

— Wat denkt gij ervan, Brunston?

— Dat gaat zeer goed in vier en een half uur, antwoordde de butler, Sir Reginald. Er zijn treinen in overvloed en misschien heeft de imbreker wel een auto tot zijn beschikking gehad. Maar ik kan mij met de beste wil niet voorstellen, wat John Raffles bewoog om terug te gaan naar Scotland Yard, nadat hij er eenmaal uit ontvlucht was.

— Dat is waar, mompelde Sir Reginald.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Maar plotseling werd de stilte verstoord door de luide klank van de huisschel, en kort daarop klonk het getoeter van een autohoorn.

De butler die bij het raam stond keek naar buiten.

— De politie uit Londen, Sir Reginald riep hij uit.

Inderdaad voor het hek stond een grote politieauto stil, waaruit drie heren in burger stapten, benevens vier agenten.

De laatste man die uitstapte, of liever, die hier tegen zijn zin toe gedwongen werd, was een heer met een regenmantel om en in avondtoilet gestoken, dat er echter tsmelijk verformfaaid uitzag.

Edith Bibbs was eveneens naar het raam gesnel.

Zij slaakte een kreet.

— Peter, mijn Peter, riep zij.

Inderdaad, de heer met de regencap, wiens handen blijkbaar geboid waren, was de beklagenswaardige wereldreiziger.

HOOFDSTUK VII

HET ONDERZOEK NEEMT EEN ONVERWACHTE KEER

Niet lettende op de bevelende stem van haar vader, die haar terug riep, snelde Edith Gibbs de trappen af.

Ook om de toestand van haar toilet scheen zij zich niet te bekommeren.

Zij kwam juist bij de voordeur aan,

toen deze reeds geopend was door een van de bedienden.

Op het terras stond een beleefd saluerend politieagent.

Edith Gibbs sloeg echter volstrekt geen acht op de man, maar liep hem

voorbij en snelde naar het naderend groepje mannen.

Zij vloog regelrecht op de geboeide Peter Hegarty toe en sloeg pardoos haar armen om zijn hals.

— Ben je daar, lieve Peter? riep zij uit, terwijl zij haar wang tegen de ongeschoren kin van de gewaande boosdoener vlijde.

— Ja, daar ben ik, Miss Edith, zei de verbluffte Hegarty, en gij houdt mij een genoeg doen, als gij mij zoudt willen ophelderen, aan welke samenloop van omstandigheden ik de vernederende positie te danken heb, waarin ik mij nu bevind.

Maar het meisje antwoordde niet rechtstreeks.

— Och Peter, waarom ben je toch weer teruggekeerd naar Scotland Yard, klaagde zij. Waarom zijn wij beiden niet de wijde wereld ingetrokken? Jij en ik? O, hoe zalig zou het zijn geweest samen op roof uit te gaan en rijke mensen als papa te bestelen.

Peter Hegarty week verschrikt achteruit.

Toen keek hij Sull van, een der heren in de lichte overjassen, als om hulp zoekend aan.

Deze kwam dan ook tussenbelde.

Hij was er van overtuigd, dat het meisje zeer overstuur was door hetgeen er was voorgevallen en niet als toerekenbaar kon worden beschouwd.

Maar Edith Gibbs scheen zijn gedachten in zijn ogen te lezen.

Zij schudde het hoofd en zei zo kalm mogelijk:

— Ik ben helemaal niet gek, hoor. Ik heb vannacht Peter Hegarty betrappt toen hij bezig was de brandkast van mijn vader te openen.

— En dat hebt gij kalm toegelaten, miss? vroeg nu Baxter, een van de andere heren.

Edith Gibbs haalde de schouders op.

— Papa heeft zoveel geld; wat komt dat beetje er op aan, antwoordde zij onverschillig.

— En weet gij zeker dat gij deze heer herkent als degene, die gij vannacht gezien hebt, miss? vroeg Sullivan, die er nu helemaal niets meer van

begreep.

— Hij was gemaskerd, hij was misschien ook wel wat groter, en hij had ook een zwarte pruik op. Ook zijn stem klonk misschien wat anders, en toch ben ik er zeker van, dat de man van vannacht mijn Peter was, die daar staat.

Een glimlachje deed de lippen van Sullivan krullen.

Hij begreep nu dat hij te doen had met een van die ziekelijk romantische meisjes, die bij gebrek aan werkelijke liefde de eerste de beste versieren met het aureool, dat aan haar eigen geprikkelde verbeelding ontsproten is.

Maar in dit geval, twijfelde hij er geen ogenblik aan, of het meisje moest zich vergist hebben.

Dat Peter Hegarty des nachts ontsnapt zou zijn en doodkalm weer naar zijn cel zou zijn teruggekeerd, was te fantastisch om waar te zijn.

Toch voelde hij zich aangegrepen door een vage onrust, waarvan hij de aard nog niet kon doorgronden.

De mededeling, welke Baxter hem zo even had gedaan, betreffende de inbraak had hem ten zeerste verrast.

Het was duidelijk, dat hier andere inbrekers aan het werk waren geweest. Maar wie?

Intussen was men het huis genaderd.

Peter Hegarty werd vastgehouden door twee agenten en liep met snelle schreden voort uit vrees dat Edith Gibbs zich weer om zijn hals zou werpen.

In de vestibule wachtte de heer des huizes de detectives op.

— Ik ben blij, dat gij zo spoedig gekomen zijt, mijneheren, zei hij op zenuwachtige toon. Zoudt gij zo goed willen zijn mij te volgen?

Met de gevangene tussen hen in, begaven de heren zich het allereerst naar de werkkamer.

Het was intussen negen uur geworden.

De bedienden waren reeds allen bij de hand, evenals Ellen Gibbs, de jongere zuster van Edith.

De opwindning in het huis was groot. Vooral in de slaapkamer van Lady Gibbs was het zeer druk, want de vrouw des huizes was reeds tweemaal flauw

gevallen.

Sullivan trad aanstonds op de kast toe, bekeek nauwkeurig het uitgebrande gat en deinsde toen met bleek geelaat achteruit.

— Dat is werk van Raffles, bromde hij.

Men keek elkander aan, onder de indruk dezer noodlottige tijding.

— Zijt gij daar zeker van, Sullivan? vroeg Sir Reginald.

— Volkomen zeker, Sir Reginald. Ik heb de twijfelachtige eer genoten bij een tiental inbraken geroepen te worden, die allen precies dezelfde kenmerken vertoonden, dat wil zeggen, dat de dader niet het allergeeringste spoor achterliet, geen vingerafdruk, geen voetstap, of wat dan ook, en dat hij gereedschappen gebruikt, zoals geen ander inbreker ze in zijn bezit heeft en welke hij zeker zelf heeft uitgevonden en gemaakt. Ik durf er mijn hoofd onder verwedden dat dit werk is van John Raffles, de Grote Onbekende.

— En ik dan, inspecteur Sullivan? klonk nu de stem van Peter Hegarty. Wilt gij mij eens zeggen wat ik hiermee te maken heb?

Sullivan beet zich op de lippen. Het begon langzamerhand in hem te dagen.

En toch kon, of wilde hij zich nog niet gewonnen geven.

Wat hij gisteren met eigen ogen gezien had liet zich toch niet wegcijferen.

— Mijnheer Hegarty, zo zei hij, wij willen nu eens aannemen, dat hier een noodlottige vergissing in het spel is, maar dan zult gij er toch wel niets tegen hebben om ons te zeggen, met welk doel gij in de afgelopen nacht over de tuinmuur zijt geklommen, en hoe gij in het bezit zijt gekomen van de sleutel van de huisdeur?

Peter Hegarty haalde de schouders op en antwoordde:

— Mijn hemel, inspecteur Sullivan, ik wil het bekennen, ik was een beetje onder de invloed van de glazen port, die ik gisteren te veel heb gedronken. Ik heb u al gezegd, dat ik de avond heb doorgebracht in de club van de wereldreisvereniging. Daar ben ik ombrant tusaalf

uur weggegaan en ben in mijn auto tot dicht bij dit huis gereden. Al mijn vrienden zullen kunnen getuigen, dat ik wel niet bepaald aangeschoten, maar toch... nou ja... een beetje vrolijk was. Gij kunt u daarvoor trouwens dadelijk overtuigen; daar staat de telefoon.

Zonder te antwoorden stapte Sullivan op de telefoon toe.

Hij zocht even in de gids en nam de hoorn van de haak.

Zwijgend wachtten de anderen tot het gesprek, dat slechts kort duurde afgelopen was.

Sullivan kwam langzaam naar Hegarty toe.

— De president van uw vereniging bevestigt mij, dat gij gisteravond inderdaad een weinig tipsy het clubgebouw hebt verlaten. In zoverre klopt dus uw opgave. Maar nu het klimmen over de muur? Het binnendringen in dit huis met een blijkbaar nagemaakte sleutel? Wat gij ook zeggen moogt, mijnheer Hegarty, als gij ons die beide zaken niet vlug en afdoende weet op te helderen, dan voorzie ik voor u zeer onaangename gevolgen.

— Ik weiger die opheldering te geven, zei Peter Hegarty kortaf.

— Dan zal ik het doen, klonk plotseeling een trillende meisjesstem; de stem van Ellen Gibbs.

Allen maakten onwillekeurig plaats om haar door te laten.

— Ellen, je mag niets zeggen, riep Peter Hegarty.

— En toch zal ik het doen, riep het jonge meisje uit. Je bent in gevaar, en nu wil ik openlijk verklaren, dat wij van elkander houden en dat ik je een sleutel van ons huis heb gegeven om des avonds stil naar de serre te kunnen gaan en mij daar te ontmoeten. Ik wist echter niet...

Peter Hegarty boog schuld bewust het hoofd.

— Ik had van die sleutel niet op zulk een laat uur gebruik mogen maken, zei hij. Maar je hebt zoëven gehoord, dat ik... kortom, dat ik niet goed wist wat ik deed.

Sullivan had verbaasd toegelusterd.

Als man van een beroep hij maar

goed, dat Peter Hegarty inderdaad niet had kunnen zeggen, van wie hij de sleutel had gekregen, zonder het jonge meisje te compromitteren.

Hij kuchte eens en vervolgde toen:

— Wij nemen voorlopig aan, dat dit zo is, mijnheer Hegarty, maar dan blijft nog het vraagstuk van de wasafdruk.

— Wasafdruk? vroeg Peter Hegarty met een onnozel gezicht. Waar hebt u het over?

— Kom, houd u niet van de domme. De wasafdruk die gisteren in uw blazer zat en die gij in uw huis op de tafel hebt gelegd, waar wij die wasafdruk vannacht in beslag hebben laten nemen.

— Was dat ding een wasafdruk? vroeg Peter Hegarty. Ik vond dat in mijn zak en ik dacht dat het een flauwe grap was van een van mijn kennissen.

Op dit ogenblik van grote spanning trad een der bedienden, die op de drempel van de deur stonden te luisteren, aarzelend naar voren.

— Wat mijnheer daar zegt kan wel waar zijn, inspecteur, zo richtte hij zich tot Sullivan.

Deze keek de bediende verbaasd aan.

— Waarom denk je dat? vroeg hij.

— Dat zal ik u zeggen, inspecteur. Gisteren moest ik de gasten bedienen, die op het tennisveld speelden of toekeken. Ik moest daarvoor telkens in de overdekte waranda zijn. Op een gegeven ogenblik zag ik een der spelers naar de rij stoelen toegaan, waarop de witte mantels der dames en de jassen der heren lagen en snel iets uit een jaszak nemen en dat in een andere overdoen. Ik dacht natuurlijk aan een grapje en lette er verder niet op.

— En heeft die speler jou ook gezien? vroeg Sullivan.

— Dat is niet waarschijnlijk, mijnheer, want ik stond juist achter een hoge struik.

— En heb jij die speler herkend?

— Ja zeker, inspecteur. Het was de jongste der heren Harvy.

Een diep stilzwijgen volgde op deze veelzeggende woorden.

Alle aanwezigen keken elkaar aan.

Men voelde dat men het einde van

de comédie naderde.

Sullivan begreep dat hij een flater begaan had, maar evenzeer, dat er wellicht nog tijd was om alles goed te maken, daar de gebroeders Harvy nog geen achterdocht konden hebben opgevat.

— Maak onmiddellijk de boeien van mijnheer Hegarty los, beval hij op korte toon aan de politie-agenten.

Toen het bevel was opgevolgd, trad hij op de wereldreiziger toe, gaf hem de hand en zei:

— Mijnheer Hegarty, ik aarzel nooit een vergissing te bekennen. Ik heb geblunderd en daar kom ik rond voor uit. Vergeef het mij alstublieft.

— Ik ben niet haatdragend, inspecteur, antwoordde de nazaat van von Münchhausen. En daarom vergeef ik u uw dwaling, al heeft dit alles voor mij nogal onaangename gevolgen gehad.

Sullivan lachte opgelucht en wendde zich nu tot de heer des huizes, die stom verbaasd had toegeluisterd en vroeg op zakelijke toon:

— Is het adres van de heren Harvy u bekend, Sir Reginald?

— Zeker. Ze wonen in een kleine bungalow op ongeveer een uur hier vandaan, aan de weg naar Londen. Een mijner bedienden kan u vergezellen om u de weg te wijzen.

— Dat aanbod accepteer ik gaarne, zei Sullivan. Toen zei hij op korte toon tot de agenten, die in spanning hadden toegeluisterd:

— Volg mij, mannen. Wij zijn weliswaar een paar uren te laat, maar het is mogelijk, dat de vogels nog niet gevlogen zijn. Hoofdinspecteur Baxter, vergezelt ons natuurlijk?

Baxter knikte.

Hij achtte de kans, dat Raffles op de politie zou zitten wachten wel gering, maar hij zou voor geen geld ter wereld die kleine kans verloren willen doen gaan.

— Op weg dan, beval Sullivan.

De politiebeambten begaven zich op weg, begeleid door een der bedienden, die de kleine villa der heren Harvy zeer goed wist te vinden, en nog vier anderen.

HOOFDSTUK VIII

EEN GEWAAGDE ZET

Terwijl deze scene in de tragikomedie voorviel, waren Raffles en Brand bezig, hun buit te sorteren en de waarde te berekenen.

Zij deden dit in een klein vertrek, dat op de achtertuin van het huis uitzag.

Deze was van de weg gescheiden door een moestuin, waarin ook een aantal bomen en planten stonden.

Naast de kleine willa bevond zich de woning van de tuinman en een stal, waar een wagen stond, waarmee de tuinman gewoonlijk zijn groenten naar de stad bracht.

Ook was daar de hit gestald, die het wagentje trok. Het huis stond op een zogenaamde terps, vanwaar men de omgeving over tamelijk grote afstand kon overzien.

Het bleek dat de buit aanzienlijk was, daar het zilver van de baronet zwaar en kostbaar was.

Toen alles was geteld en nagezien, stond Raffles op en keek op zijn polshorloge.

— Wij moeten voortmaken, amice, zei hij. Ik vrees, dat wij misschien al te lang hebben getreuzeld. Het is vrij wat later dan ik dacht.

— Dat betekent toch niet veel. Wie zou ons kunnen verdenken? vroeg Brand met een luchthartigheid die hem anders vreemd was.

— Zeg dat niet. Juist hier is een verrassing niet uitgesloten. De diefstal moet nu natuurlijk reeds ontdekt zijn, en eveneens de onschuld van die sukkel van een Hegarty. Kom, pak maar gauw alles in, en laten wij naar Londen terugkeren. De grond wordt me hier een beetje te warm onder de voeten.

Brand, die nu ook wel inzag, dat langer wachten gevaar zou kunnen opleveren, begon snel de gestolen voorwerpen in een zak te doen, en het geld in een tas te bergen.

Raffles stak een sigaret op en stapte

naar zijn slaapkamer, die zich aan de voorzijde van het huis bevond.

Maar na een paar minuten keerde hij terug, en zijn gelaat stond ernstig.

Zijn ogen hadden die eigenaardige glans, die er altijd in te vinden was, wanneer hij al zijn intuïtie nodig had, om uit een penibele toestand te geraken.

Brand zag het direct.

— Wat is er? vroeg hij verschrikt.

— Er is, dat ik zoëven gelijk had. De politie is ons op het spoor en komt hierheen.

— Alle duivels. Zijn ze al dichtbij?

— Tamelijk. Met mijn kijker heb ik de weg eens afgezocht, en zo ontdekt, dat de inspecteurs Sullivan en Baxter in eigen persoon zijn uitgetogen om ons te arresteren.

— Dan zullen wij benen moeten maken.

— Inderdaad, en te meer omdat de politie van het naburige dorp ook schijnt te zijn verwittigd, want van de andere kant van de weg heb ik een stuk of vijf veldwachters zien naderen, die in snel tempo naar onze vesting oprukken.

— Drommels. Dat ziet er lelijk uit, riep Brand met een bezorgd gezicht. Hoe lang zou het duren, voor zij hier zijn? Zouden wij niet met de motorfiets...?

— Geen sprake van, ten eerste zouden wij de buit in de steek moeten laten en ten tweede zijn natuurlijk alle wegen afgezet.

— Je wilt dus de buit ook nog redden? riep Brand uit.

— Natuurlijk. Wat dacht je? Er moet gehandeld worden. Als de bliksem naar onze slaapkamer. Ik zal je daar wel vertellen hoe wij nog kunnen ontkomen, al zijn de kansen nog al gering.

De politiemannen trachtten zich zo goed mogelijk gedekt te houden achter de heg, die langs de weg liep, uit vrees dat het wild hen zou zien aankomen.

Aldus bereikten zij tenslotte het lage hek van de moestuin.

Zij stonden daar nu met zijn vieren: Sullivan, Baxter, twee agenten en bovendien de bediende die hun de weg had gewezen.

In de moestuin stond de oude tuinman te werken en te spitten.

Sullivan riep de oude man aan, maar deze scheen hem niet te hebben gehoord.

Sullivan herhaalde zijn vraag, maar de tuinman bleef kalm doorwerken.

— Gij zult harder moeten schreeuwen, mijnheer, zei de bediende lachend. De oude Peacock is nog al doof.

— Kent gij hem? vroeg Sullivan.

— Al jaren, mijnheer.

Sullivan verhoef nu zijn stem en schreeuwde:

— He, oude baas.

De tuinman wendde zich nu zo verschrikt om, dat zijn pijp uit zijn mond viel.

— Hoe lang ben je hier al aan het werk? schreeuwde Sullivan.

De tuinman zette zijn hand achter zijn oor en keek Sullivan wantrouwend aan.

Deze herhaalde geduldig zijn vraag.

Eindelijk verstond de tuinman hem.

— Met September wordt het drie-entertig jaar, meneer, zei hij met een trouwhartige blik in zijn ogen.

Baxter maakte een wanhopig gebaar.

— Dat bedoelen we niet, man, brulde hij, zo hard, dat de aderen op zijn voorhoofd gespannen stonden.

Sullivan maakte een sussend gebaar.

— Laten wij de man nu niet zenuwachtig maken, inspecteur Baxter, zei hij op zachte toon.

Daarop hernam hij luid:

— Ik bedoelde, hoe lang je hier vanochtend al werkt, oude baas.

Weer moest de vraag tweemaal herhaald worden, maar toen scheen de tuinman het toch te begrijpen.

— Van half zes af, meneer, zei hij met zijn zwakke, bevende stem.

— Ken je de heren die hier wonen? ging Sullivan voort.

— Jawel, meneer. Leuke, joviale heren, antwoordde de tuinman.

— Doortrapte schurken zijn het, barstte Baxter los, rood als een kreeft en met een gebaar van woede.

Wederom legde Sullivan hem het zwijgen op.

— Heb je hen misschien vandaag zien vertrekken? zo wendde hij zich opnieuw tot de grijsaard, en nu lag er grote spanning in zijn stem.

— Ja zeker, meneer, antwoordde de tuinman.

Baxter uitte een kreet van woede en teleurstelling, en ook Sullivan kon een gebaar van spijt en ongeduld niet onderdrukken.

Toen klonk zijn stem even helder en luid als zoëven toen hij vervolgde:

— Weet je mij misschien te zeggen, goede vriend, waar die heren naar toe zijn gegaan?

— Jawel, antwoordde de tuinman met een onnozel lachje. De heren zijn gaan vissen, in de beek, daarginds.

Sullivan slaakte een zucht van opluchting.

— Is die beek hier ver vandaan?

— Tien minuten of een kwartier lopen...

— Of een half uur of een heel uur, viel Baxter hem sarcastisch in de reden.

— Wat zeit u? vroeg de tuinman argwanend.

— Mijnheer zegt, dat je een schrandere kerel bent, antwoordde Sullivan haastig. Waar vinden wij die beek?

De tuinman wees de weg op.

— De eerste dwarsweg inslaan tot aan het witte hek, en dan het kleine paadje volgen. U kunt niet missen. Ik heb dat plekje zelf aan de heren gewezen, en ze hebben mij een goede fool gegeven.

Sullivan begreep de wenk.

Hij haalde een bankbiljet van een pond uit zijn zak en duwde dit de oude man in de hand.

— Dank voor je inlichtingen, vriend, zei hij.

Daarop wendde hij zich tot de beide agenten en beval:

— Onderzoek in ieder geval eerst het huis van onder tot boven. Fluit dadelijk als er onraad is, dan komen wij te hulp.

De agenten wipten over het hek, tot grote verbazing van de tuinman en doorzochten het gehele huis.

Enkele minuten later keerden zij terug met de boodschap dat de inbrekers zeker van plan waren terug te keren, want dat al hun kleren nog in de kasten hingen. Niets wees op een overhaaste vlucht.

— Op weg dan, beval Sullivan. Twee veldwachters blijven hier en stellen zich verdekt bij het huis op, om het tweetal te overvallen als zij langs een andere weg mochten terugkeren.

De politiemannen verdwenen terzijde van de kleine villa en Sullivan en zijn mannen volgden de hun aangewezen weg.

De tuinman keek hen even hoofdschuddend na.

Toen zette hij zijn schoffel weg, slofte naar de stal, haalde er het wagentje uit, en begon het paard in te spannen.

Het wagentje bleek reeds geheel vol geladen te zijn met een stapel groenten.

De oude tuinman opende het grote hek, leidde het paard bij de toom naar de straatweg, klom niet zonder moeite op de bok en reed weg in de richting van Londen.

Eerst liep het paardje in stap, daarna in draf en tenslotte kwam er vaart in.

Binnen tien minuten was het station bereikt, behorende tot het dorp Palmrose.

Het wagentje hield stil, na gedurende een stuk of tien meters een klein zijpad te hebben gevolgd, blijkbaar bij een boerderij behorend.

De oude, dove tuinman steeg met merkwaardige vlugheid van de bok, sloeg met zijn zweep op de stapel groenten en daaronder vandaan kwam het besmeurde gelaat van Charles Brand te voorschijn.

— Alles veilig? vroeg deze.

— Geen wolkje aan de hemel, antwoordde Raffles, snel de witte pruik af-rukkend. Ik geloof, dat onze truc tamelijk goed geslaagd is.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en vervolgde:

— Maar wij zullen voort moeten maken. Over vijf minuten gaat onze trein.

Snel trok Raffles de blauwe werkkleed over zijn hoofd uit, veegde zijn gelaat schoon met een doek, geprepareerd met een soort vocht, dat dadelijk alle spoe-

ren van de schmink deed verdwijnen, en vertoonde zich binnen enkele seconden als een gewoon reiziger, zoals er in deze tijd honderden in de streek te vinden waren.

Wat Brand betreft, deze had zich reeds gans verkleed, alvorens een schuilplaats onder de groenten te zoeken.

De jonge man haalde nu een groot valies te voorschijn, dat het grootste gevoelte van de buit, en vervolgens nog een, dat het geld en nog enkele zilveren voorwerpen van grote waarde bevatte.

Zij lieten het wagentje staan, waar het stond en begaven zich snel naar het station en bereikten dit juist bijtijds om nog in de trein naar Londen te kunnen stappen, waar zij een kwartier later aankwamen.

* * *

Intussen hadden Sullivan en zijn mannen de weg gevolgd, welke hun door de gewaande tuinman was aangewezen.

Het «kwartier» van de brave man bleek, zoals Baxter had gezegd, ruim een half uur te zijn.

Want pas vijf-en-dertig minuten, nadat men het huis van de gebroeders Harvy had verlaten, bereikte het de bedoelde beek.

Sullivan sloop vooruit, met de revolver in de vuist, op zoek naar twee hengelaars.

Een kwartier zocht hij tevergeefs.

Toen merkte een der agenten op, die achter Sullivan liep:

— Als gij mij een opmerking veroorlooft, inspecteur, dan zou ik wel willen zeggen, dat het vreemde vissers zijn, die hier iets denken te vangen.

Sullivan wendde met een ruk het hoofd om.

— Hoezo? vroeg hij kortaf.

— Omdat er in deze beek nog geen vijftien centimeter water staat.

De man had gelijk. De zogenaamde beek was niets anders dan een sloot, nauwelijks een meter breed, en op de meeste plekken zo ondiep, dat geen vis kon zwemmen.

Sullivan bleef staan met gefronste wenkbrauwen.

Hij liep toen nog even langs de sloot,

maar gaf het gauw op.

Baxter, die hijgend en puffend volgde, riep:

— Wij zijn voor de gek gehouden, Sullivan. Die tuinman was in het komplot en heeft ons wat wijs gemaakt.

Sullivan stiet enige onverstaanbare klanken uit, en wendde zich eensklaps om.

— Terug, beval hij kortaf. Hier is niets te vinden, dat is duidelijk. Misschien hebben onze mannen bij de bungalow op de terp iets ontdekt.

De terugtocht werd zwiingend aanvaard. Iedereen voelde, dat er iets in de lucht hing, en dat het avontuur een verkeerde loop dreigde te nemen.

Twintig minuten later stonden zij weer voor de kleine villa.

Juist kwam de tuinman aanlopen.

— Zeg eens vriend, schreeuwde Sullivan hem in het oor, wij hebben de heren Harvy niet gevonden. Kun je je ook vergist hebben?

De dove tuinman keek de detective aan, alsof hij meende, met een gek te doen te hebben. Toen haalde hij de schouders op en wilde zijn stal binnen gaan. Maar met een kreet van woede en schrik, kwam hij weer naar buiten.

— Mijn paard en wagen is weg, riep hij uit.

Sullivan verloor geen tijd met praten.

Hij begreep dadelijk, dat hij het slachtoffer was geworden van een even

stoutmoedige als slimme truc.

— Naar het station, riep hij. Misschien is het nog niet te laat.

Zo snel zij konden, renden enige mannen, met Sullivan aan het hoofd, naar het station, waar zij bezweet en hijgend aankwamen.

— Is de trein naar Londen al lang weg? vroeg Sullivan blazend aan de verbaasde stationschef.

— Al vijf en twintig minuten, mijnheer, antwoordde de beambte.

— Zijn er hier veel reizigers ingestapt?

— Neen, niet veel. Het is hier altijd nogal stil. Er waren er nu twee, die erge haast schenen te hebben.

— Hadden zij bagage bij zich? vroeg Sullivan, die geloofde, dat de grond onder hem wegzonk.

— Ja, ieder had een valies bij zich, dat nogal erg zwaar scheen te zijn.

— En is die trein al te Londen aangekomen? vroeg hij met toonloze stem.

— Tien minuten geleden, mijnheer.

Alsof zij marionetten waren, aan hetzelfde draadje gebonden, lieten de politiemannen zich neervallen op de enige bank, die zich op het perron bevond.

Ondanks alle voorzorgsmaatregelen, als het ware onder hun neus, had de Grote Onbekende zich al weer weten te bevrijden uit de greep zijner achtervolgers, die hem reeds in hun handen meenden te hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

KIDNAP

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,- VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,- of meer p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,-, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM :
ADRES : LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266